

Království lotosu

SKRYTÉ POSELSTVÍ

*Epická
fantasy série
od držitelky
ceny Hugo*

ELIZABETH BEAROVA

FRAGMENT

P
E
N
D
R
A
G
O
N

Království lotosu

Skryté poselství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Elizabeth Bearová

Království lotosu - Skryté poselství – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Království lotosu

SKRYTÉ POSELSTVÍ

Království lotosu

SKRYTÉ POSELSTVÍ

ELIZABETH BEAROVÁ

FRAGMENT

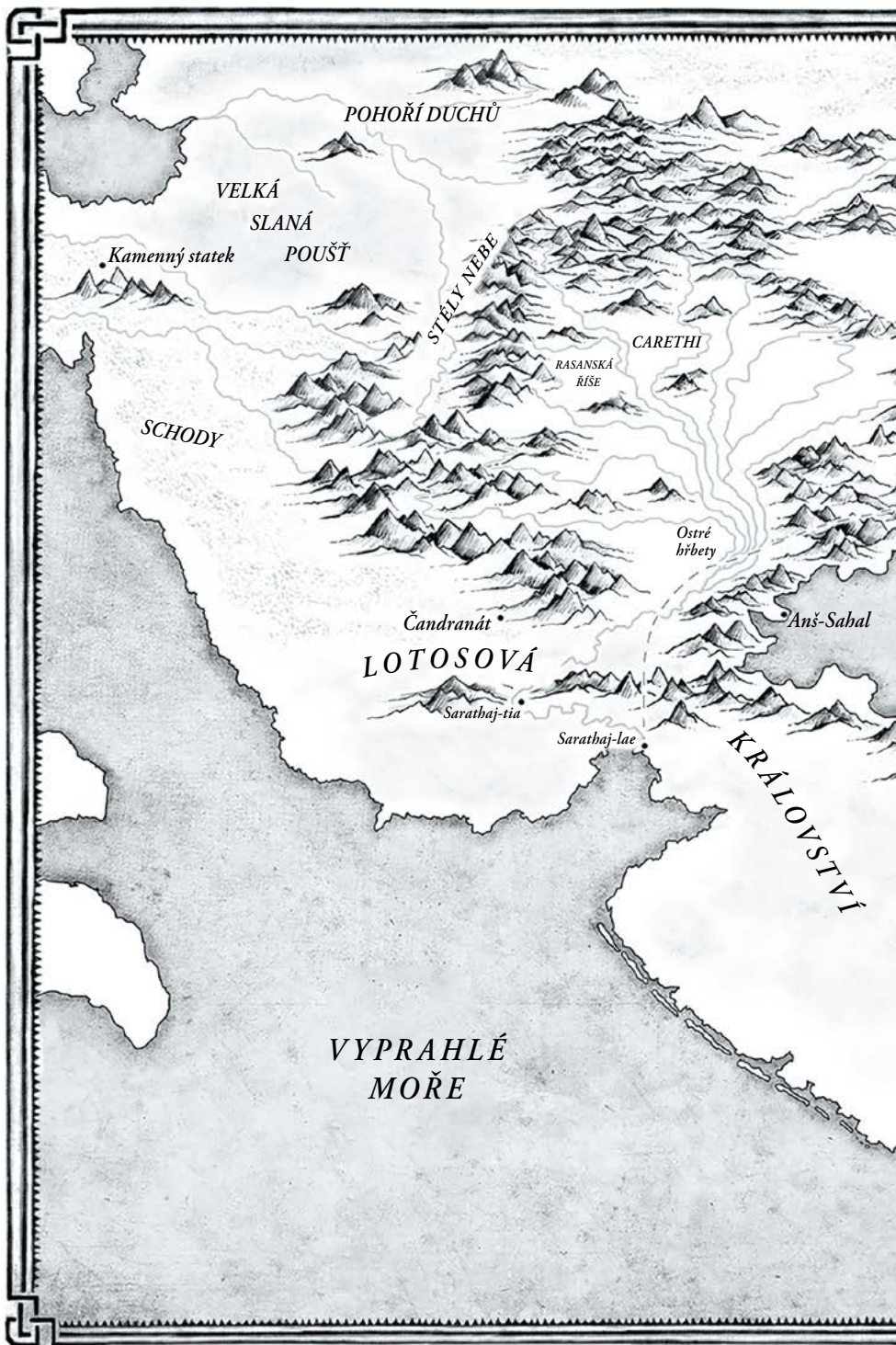
The Stone in the Skull
Copyright © 2017 by Sarah Wishnevsky Lynch
All Rights reserved.
České vydání © Albatros Media, a.s., 2019
Translation © Jan Kozák, 2019
ISBN tištěné verze 978-80-253-4288-6
ISBN e-knihy 978-80-253-4347-0 (1. zveřejnění, 2019)

*Tuto knihu věnuji Gretchen Albrightové,
mé nejstarší přítelkyni*

Láska a říše končí společně,
kde trvání¹ se přetne.
V koši tvých žeber
prst jako studená čepel
šmátrá po srdci.

— Básnička Imihan, fragment,
cirka 1700 p. m. (po mrazu)

¹V originální asitanštině znamená básničkou zvolené slovo něco jako „čas“ a také cosi jako „trvalý vliv minulých voleb“ i něco ve smyslu „dějiny a dopad dějin“.

POHOŘÍ DUCHŮ

VELKÁ
SLANÁ
POUŠŤ

Kamenný statek

STĚLY NEBE

CARETHI

RASANSKÁ
ŘÍŠE

SCHODY

Ostré
hřbety

Čandranát

LOTOSOVÁ

Anš-Sabal

Sarathaj-tia

Sarathaj-lae

KRALOVSTVÍ

VYPRAHLÉ
MOŘE

Dračí jezero

• Řiční přechod
osmnáct

• Strašná hora

• Zpívající věže

KNÍŽECTVÍ
SONGU

HOŘKÉ MOŘE

• Kamenná lilie

• Amoy

• Guran

MOŘE
BOUŘÍ

Pavézové ostrovy

..... Dračí cesty
- - - - - Desetitisícimílová hrabka

BEIS PARTIS

1

HORA MĚLA ZRCADLOVOU MASKU. LED POKRÝVAL KOLMOU STĚNU, KTERÁ se zvedala nad strmým říčním údolím a smutným mužem v červeném kabátu. V tom ledu se odráželo bledé slunce, které vydávalo záři bez tepla. Ledovec se třpytil na pozadí nebe jako sklo, tak průzračný a tichý, až se zdálo, že každý z vrcholů, které ho obklopovaly v kruhu, tají dech nad nějakým šepotavým příslibem.

Samotné ledem postříbřené hory se odrážely, až se téměř rozplývaly, v leštěném vejcovitém tvaru jiné zrcadlové masky, tentokrát mnohem menší. To zrcadlo tvořilo tvář – vlastně celou hlavu – mosazného muže, který se mechanicky plahočil do svahu soutěsky mezi dvěma zářícími zasněženými štíty. Z jeho kovové lebky postrádající rysy mezitím spadla kápce. Mužovy masivní ruce se leskly, takže budily dojem, jako by na nich měl navlečené mosazné rukavice. Mosazné nohy byly upnuté v mačkách s ocelovými ostny, aniž by k tomu potřeboval boty.

Jeho lezení postrádalo jakoukoli naléhavost.

Hroty maček se zakusovaly do ledu řeky, která v zimě zmrzla na kámen. Přes mosazné rameno měl muž přehozené lano tlusté jako ženské zápěstí. V prověšeném oblouku se za ním táhlo až k zakřivené přídi podivné

lodi: vybavená ráhnovými plachtami, pyšnila se vznešenou, plazu podobnou galionovou figurou, odvážně natřenou červeně a zlatě – spočívala však na dvou zahnutých, ledem obalených skluznicích, které ji nesly po povrchu zamrzlé řeky, jako kdyby naolejované sklo klouzalo po skle. Na malé plošině za členem stál lodivod a dalekohledem pohlížel na svahy nad sebou. Ačkoli byl teprve počátek zimy, kdy ještě nehrozily laviny, opatrnosti nebylo nikdy nazbyt.

Za touhle lodí byla další, s dračí hlavou malovanou azurovou modří a měděným pozlátkem; tažená byla čtyřmi chundelatými čipernými tury, typickými pro zdejší kraj, a sedmi lidmi, kteří měli k botám z ovčí vlny a kožešin připnutá vlastní protiskluzná železa. A za ní se pohybovala ještě třetí loď, v odstínech oranžové a karmínově rudé, a také tu táhli její někdejší pasažéři a pár chlupatých jaků. A řadu uzavírala čtvrtá ledová loď, jejíž pomalované dřevo mělo připomínat vyřezávaný nefrit a beryl, loď s vlastní sestavou dělníků a dobytka, a za ní šlo několik lidí, kteří se na těžkou práci nehodili z nejrůznějších příčin, ať to už byl vzrůst, hodnost, věk, postavení platících zákazníků nebo nemožnost.

Muž v červeném kabátu krácel vzadu za všemi. Byl v řadě poslední, protože si zvolil být poslední v řadě. A také proto, že se ohlížel za sebe a dolů, jak se slušelo na strážce karavan – kterým také byl. Nebo jím byl aspoň dnes, ačkoli obezřetost strážce nebyla jediná obava, která mu hlodala v hrudi.

Byl to Smrták, nebo jím spíš býval, přičemž stále nosil jméno náležící ke své dřívější profesi. Zdržoval se u kraje řeky spolu s dalšími chodci ze dvou důvodů. Za prvé neměli protiskluzná železa – ta byla vyhrazena pro lidi, kteří v bezvětrí táhli ledové lodě. Lépe držela na hrubším ledu a měla lepší trakci podél břehu. A za druhé, čtyři ledové lodě se v těžkopádných stopách vlekly a sténaly.

Pravda, vůdci vykonávali své povolání, převáděli lidi bezpečně skrze hory zvané Stély nebe. A rovněž byla pravda, že držet se urputně říčních

břehů byla pouhá pověra. Kdyby se ledové lodě při případné nehodě uvolnily, těžko by se je už podařilo udržet na dráze řeky.

Smrťák to věděl, a přesto se přesouval vlevo, kdykoli jen mohl. Cítil se tak trochu více v bezpečí, třebaže šli z místa, kam nikdy nepatřil, na jiné místo, kde očekával, že se bude opět cítit neklidný a osamělý.

Už jako mladý se naučil, že je zbytečné znepokojoovat se věcmi, které nemůže mít pod kontrolou. A tady toho bylo velmi málo, na co mohl mít vliv. Avšak zdálo se, že stejně nenachází klid – nebo, jak by s úsměvem řekla jeho dávno ztracená láska Zilláh, stoickou vyrovnanost vojáka – a nedokáže nechat událostem volný průběh.

Nebyly to povinnosti strážce karavany, co ho tak rozrušovalo, když před mnoha měsíci opustili Asmaracandu. Když nepočítal bandity Ještěřčího lidu a přírodní požáry na travnatých pastvinách, probíhaly uplynulé měsíce téměř bez nějakých zvláštních událostí. Znepokojovalo ho to, že to byly už *celé měsíce*.

Nesli přece s Gagem vzkaz. Tato povinnost byla skutečnou motivací jejich cesty. Úkol jim svěřila takzvaná Bezoká – nejmocnější čarodějka v největším městě světa, rušném obchodním centru s názvem Messaline.

Už pouhá existence toho vzkazu a starost o jeho doručení vzbuzovala ve Smrťákovi strach. Čarodějové obvykle měli děsivé a sobecké důvody pro to, co dělali. Ovšem Bezoká byla jiná. Tuto povinnost uložila bytost, která ve své době chránila Messaline proti moru a vpádům. Smrťák už sice neměl ponětí, jaká katastrofa by vzešla ze selhání, ale byl přesvědčený, že by to bylo mnohem horší než jen zničená karavana a několik tuctů duší, umrzlých ve sněhu.

Jako kdyby se chtěla prokázat nepravdivost jeho myšlenek, tu a tam se objevovaly trosky jiných karavan. Ležely opuštěné pod lhostejnou pokrývkou navátého sněhu a neposkytovaly žádnou útěchu. Od rána, kdy sbalili tábor, minula jejich karavana aspoň šest roztráštěných povozů

a promáčknutých ledových lodí, slepých a přebraných stejně jako mrtvolly. V létě tu hrozilo nebezpečí lavin. No a v zimě... v zimě byla zima.

Stejně jako mosazný Gage v čele zástupu neměl ani Smrták žádné veřejně známé jméno. Na rozdíl od Gage však nezapomínal na kápi a nosil závoj stažený tak, aby skrýval (a taky zahříval) jeho tvář. Odhaleny zůstávaly pouze oči, do nichž se stejně málokdo odvážil pohlédnout. Nosil červený plstěný lemovaný kabát. Právě díky němu v něm poznávali Smrtáka, elitního královského strážce kalifátu, jenž vlastně už tak docela neexistoval. On ale uniformu padlé říše neodložil, i když byla potrhaná, mnohokrát záplatovaná a místy vybledlá na barvu kurkumy. Nosil přes ni ještě další, tlustší plášť. Žádní Smrtáci už vlastně nebyli. Alespoň ne ti oficiální, kteří se psali s velkým písmenem, ačkoli Smrták soudil, že mrtvých jako takových bude na světě vždycky víc než dost.

V plstěném kabátu mu byla zima, navzdory vrstvám dalších svršků pod ním i na něm. A úzkost jím prolézala až do morku kostí. Úzkostí trpěl proto, že karavana měla čtrnáctidenní zpoždění oproti plánu. Úzkostí trpěl proto, že někomu slíbil vykonat úkol, který byl podle všeho zásadně důležitý a také zásadně načasovaný. A ona úzkost, ona potřeba setrvávat v pohybu, ho nechtěla opustit.

Věděl, že ničemu nepomůže, když bude vymýšlet scénáře pohrom a do hlavních rolí tam obsazovat sebe, svého druha a jejich veledůležitý náklad. Když bude psát tragédie, které začínaly ztrátou vzkazu a končily ztrátou samotného království. A stejně mu v prsou hlodal pocit naléhavosti, který mu kazil večere, sestávající ze zmrzlého a sušeného jídla a ohřívaného čaje. Jeho vyčerpaný spánek byl kvůli tomu trhaný. Kdyby nevěděl svoje, kdyby nevěřil Bezoké skoro stejně jako své Bohyni učenců, byl by přísahal, že ho někdo očaroval.

Po cestě je čekala všechna nevyhnutelná a obvyklá zpoždění – bouře, nemoci, potíže se získáváním zásob –, to vše přibýlo k jeho břemenu úzkosti.

Chtěl, aby už měl tu práci za sebou a mohl si sundat boty a dát si zasloužený pohár vína. A přece měli ještě procházet horami, za nimiž čekali půl tuctu znesvářených knížectví.

A tento vzkaz musí tím vším projít.

Potil se, poněvadž výstup byl prudký, a bál se, že mu zpoceně oblečení zmrzne. Byl štíhlý a šlachovitý a kvůli tomu mu byla zima. Dalším živlem byly hory: panoval tu větší chlad, než si kdy dokázal představit. Ani boty s jačí srstí uvnitř a tlusté palčáky ho nedokázaly před zimou ochránit; stejně ji cítil. Ale aspoň mu díky dobrému oblečení nezmrzly prsty na rukou a nohou.

Smrťák věděl, že tyhle faktory mají nějaký vliv na třas v bolavých kloubech. Ten třas mu stoupal i nahoru po páteři. Podíval se nahoru na nebe a na svahy po obou stranách. Nemohl si pomoci – vklouzl rukou v rukavici pod plášť a dotkl se jílice svého zahnutého meče. Ten chlad, co cítil, nebyl jen výtvorem horské zimy, ale něco vnitřního. A on tušil, že to není nic nového. Už se takto kdysi cítil a považoval to za zlou předtuchu.

Jeho rty se pohybovaly. Tiše se modlil k Bohyni učenců: *Spoléhám se na požehnání tvých koráلكových náhrdelníků a odpuštění pro tohoto nešťastníka, Navýsost Svatá. Ponoř své posvátné hroty do inkoustu barvy drahokamů a piš do knihy Štěstí za tohoto nehodného.* Pak přemítal, co by pro něj mohla udělat, když on je tak daleko od domova a její síly; tady pod podivným nebem podivných bohů, jejichž jména nezná.

Smrťák se na chvíli zastavil a hlasitě oddechoval. Přitom sledoval, jak se karavana plouží stále dál. Daleko vpředu se neústupně plahočil Gage. V podstatě byli strážci – nastoupili jako strážci, protože cestovali do Lotosových království s tím soukromým vzkazem. Kdyby se neplahočili jako tažná zvířata a pouze šli, dostali by za takovou cestu dvakrát víc peněz. Avšak Smrťák nezažil, že by Gage odmítl jakýkoli úkol, který bylo třeba vykonat.

Možná už ta nenarušitelná nesmrtelnost začínala být nudná. Smrták nebyl ani nezranitelný, ani nesmrtelný, a tak to nedokázal posoudit.

Stáhl si zpět dřevěnou masku s úzkým otvorem, která chránila jeho oči před pohledy ostatních. Snažil se umístit ji tak, aby její nedostatečná výplň neodírala omrzliny ani netlačila na boláky. Za chvíli dožene ostatní. Pociť úzkosti a rýsujícího se nebezpečí nepolevoval. Naopak se zhoršoval a nabýval podoby strachu z bezprostředního ohrožení. Smrták příliš věřil svým instinktům na to, aby ten pocit jen tak odbyl. Hlavně nyní a především tady. Přesunul pozornost od Gage, ledových lodí a vozků k cestujícím, kteří s námahou kráčeli vpředu. Snad to nebezpečí vzejde od někoho z nich?

Většina z hordy v kožešinách zabalených, oslnivě oblečených chodců měla zřejmě se svahem menší námahu než Smrták. Domníval se, že je to proto, že jsou z velké části mnohem mladší. Ale taky v tom sehrál určitou roli cirkus.

Smrták byl vynikající šermíř. Vyrostl v tom a se smrtí měl co dělat už od chvíle, kdy byl dost starý na to, aby se s pomocí meče zvedl do stoje a mohl žvatlat na svoje chůvy. Tohle znamenalo být Smrták. A on se pokládal za Smrtáka, který je v kondici.

To bylo vlastně ještě předtím, než strávil dva měsíce se třemi tucty mladých akrobatů ze Songu. Byli neúnavní, mrštní a často jen tak pro radost vybíhali nahoru do kopců a do sněhu, jako tolik začátečníků. Pak samozřejmě každou noc ještě měli energii na hodinu nebo dvě trvajících skákání o tyči, žonglování a choreografii v táboře. Zatímco Smrták se toužil jen ponořit do misky s jídlem – čím víc horkým a výživnějším, tím lépe – a pak se svalit a spát, zatímco Gage držel noční hlídku.

Hory pod hvězdami byly sice nádherné, ale Smrtákovi z nich bylo do slova špatně. Chtěl horkou koupel, teplou postel a hrnek čaje, který by nebyl připravovaný dvakrát nebo třikrát z těch samých vyluhovaných listů. Nebo kotel kávy, sladké a plné smetany. Ještě lepší.

Za cirkusem se pohybovali ještě nějací další cestovatelé, ale těch si Smrťák celkem vzato nevšímal, protože mu nebyli na obtíž. Vychovali ho tak, že byl lhotejný vůči svébytnostem šlechty a bohatých. Zbytek jeho svěřenců sestával ze dvou kupců, muže, jenž prohlašoval, že je kupec, ale byl pravděpodobně pašerák, nižšího songského prince a jeho doprovodu, nevýznamného beje z Uthmanu a zase *jeho* doprovodu, a ještě šlechtičny ze Ctesifonu, která se jela vdát do Lotosových království. Čili, jak těmto zemím říkali místní, do Sarath-Sahalu anebo Sahal-Saratu, podle toho, se kterým ze dvou místních dialektů jste zrovna měli co dělat.

Ta šlechtična měla pouze služku a dva strážce a většinou se držela od ostatních stranou, jak bylo správné. Bej šel pěšky; prince ze Songu pro změnu nesli na malých sklápěcích nosítkách. Vypadalo to méně pohodlné než chůze vzhledem k tomu, jak nosiči vrávorali a zápasili s ledem a sněhem.

Ano, za tyhle všechny lidi nesl Smrťák zodpovědnost. A nezáleželo na tom, jaký z nich měl pocit.

Měl je dovést do Lotosových království zdravé a silné, jak se slušelo. Za celý život selhal při úkolu ochrany pouze jednou, a tak sám sobě dovolil projevit chvilkové uznání za to, jak je snad dobrý. Pak znovu zahájil výstup.

Neuvažoval tímto způsobem sám. Nádeníci nad ním povzbudivě volali na vlekoucí se cestující a drsně je ujišťovali: „Od rasanské revoluce lezeme tímhle průsmykem každý rok! A zatím jsme nikdy nezabili celou karavanu!“

Jen se trochu bavili na úkor cestujících. Smrťák si byl jistý, že nic jiného za tím není.

Nyní znovu pootočil hlavu a prohlížel si zářivé štíty a stinné kaňony, které vypadly jako vyříznuté nožem. Svůj plat si zasloužil, ačkoli nečekal, že ho bude potřebovat. Ta neblahá, protivná předtucha. Ale stejně nikdy nic neznamenala. A když náhodou něco přišlo, nikdy se to nestalo v době, kdy to mohlo být k něčemu užitečné.

V tomto životě se na nic nedalo spolehnout. Ani na zásah oddaně uctívaného božstva.

Bandity tu Smrták nečekal. Kdyby byl člověk bandita, na takovém místě by v zimě pěkně strádal hladu. Jakmile sníh uzavře průsmyk, celé měsíce se tudy neprotáhne ani myš. A nepřítomnost karavan znamenala, že si nelze nakrást jídlo, pochopitelně s předvídatelnými výsledky. Hrozila však jiná nebezpečí.

Dřív než všichni ostatní – snad jen, *snad jen* s výjimkou Gage – uviděl, že nahoře na svahu vytryskl do vzduchu oblak sněhu. Viděl vinoucí se tvar, jak z úkrytu vysoko položených závějí přechází klouzavě do letu, a spatřil, jak se zmrzlé závoje rozlétly do šíře. Křídla se rozepjala a částechy sněhu se otáčely a rotovaly, třpytíce se v bolestivě bodajícím světle. Smrták zahlédl svým bystrým zrakem dlouhý krk a rovně natažený rýhovaný ocas jako protiváhu, když ledový had vzlétl.

Jako šermíř s desítkami let zkušeností rychle dospěl k profesionálnímu názoru. Za těchto okolností je šavle zhola k ničemu.

Smrták hmátl po střelné zbrani.

Ostré slunce prosvitající průhlednými křídly zvýrazňovalo barvy sněhu, stříbra, slonoviny, té nejsvětější holubí šedi. Spletité vzory na nich vypadaly jako shluky žil, jako šmátrající větve holých stromů. Světlo glazovalo hbitou postavu, která se ostře rýsovala proti průzračné nebeské báni. Pak stín dopadl na karavanu a dolehl k nim zvuk – ne řev nebo vřeštění, jak Smrták čekal, ale jen rozléhající se syčení.

Hlavy se otáčely. Lidé i dobytek zkoprněli jako myši ve stínu jestřába. Smrták zaslechl, jak jeden z vozků hluboce a plynně zaklel. Jen tak hlasitě, že se nadávka nesla nehybným vzduchem a její zvuk se odrazil těsně nad ledem.

Had se otočil v nemožném zkrutu. Máchl křídly a v celé své délce provedl obrátku ladně jako pstruh v řece. Přeletěl nad nimi nízko a v zamyšlení,

tak blízko, že Smrták ucítil vítr od jeho křídel a zahlédl ledové, křišťálově jasné oko. Od čenichu po ocas byl tvor dlouhý jako námořní plavidlo, ne však tak velký jako drak. Jak si je prohlížel, připomínal sultána, jenž zahálčivě hledí na hostinu a přemýšlí, kterým pamlskem začít.

A protože se Smrták díval, neušlo mu, že Gage si popotáhl provaz na rameni a zaryl mačky do ledu. Táhl ještě usilovněji, a jak se blížil k vrcholu soutěsky, kupodivu ještě *zrychloval*. Nebyl to až tak špatný nápad, protože v tom místě nebyli krytí a Gage nemohl provaz jen tak pustit.

Jenomže – pod Gagem a nad Smrtákem – se tam zmítal bučící dobytek. Kopyta hrabala po ledu a zvířata se vzpouzela v chomoutech ve snaze utéct. Lidé se tlačili a křičeli a současně se rozptýlili do menších hloučků, nebo i po jednom prchali, padali a ujížděli na sněhu a ledu.

Had se znovu obrátil. Rozmáchlými pohyby přeletěl údolí za nimi a klouzavým letem se střemhlav blížil k nim. Smrták to pochopil. Tohle je útok, chvíle, kdy se dravec vrhá na kořist. Viděl, že dráhu letu volí bestie tak, aby je nahnala výš do průsmyku, na jeho samotný vrchol, kde budou vydáni na pospas jejím pařátům, zatímco ona sama bude jen minimálně riskovat.

Smrták stál mezi hadem a karavanou.

Vytáhl slonovinový kolík z menší hubice v poměděném rohu na střelný prach, který držel mezi zuby. Had se blížil a jen zdánlivě malátně máchal světlými křídly. Smrták zkušeným pohybem ruky nasypal na pánvičku prach a zase kolík zastrčil. Jiskry srčící kolem rohu na prach by s velkou pravděpodobností vykonaly špinavou práci za hada. Smrták nechal viset roh na řemínku, s usilovným zamručením natáhl úderník pistole a za okamžik už ji namířil.

Had byl už skoro u něho. Když mu přelétával nad hlavou a Smrták spatřil šupiny na jeho břiše – zdály se teď tak blízko, jako by stačilo jen natáhnout ruku a pohládit je –, zmáčkl spoušť.

Pistole ho udeřila do dlaně. Smrták zpětný náraz ustál a otočil se, aby viděl, jestli hada zasáhl. Vůbec si nepředstavoval, že by mohl minout. Strílet z takové blízkosti, na něco tak velikého. Ale jak tvrdé jsou ty šupiny? Břicho tvora vypadalo jako klinkrový trup lodi, řady šupin se překrývaly. Mohly by odolat kulce z pistole?

Pokud hada zranil, nezdálo se, že moc ošklivě. Udeřil jako mořský pták při lovu ryb, hmátl dolů zahnutými drápy na statných zadních nohách a roztáhl v letu křídla, aby se pokusil lapit okázaleji vyšperkovaného šlechtice (toho, kterého nesli na sklápěcích nosítkách).

A bylo by se mu to i povedlo, kdyby se pod drápy nevrhl jeden z princových oddaných družiníků a nepřevrátil prince ze Songu i s nosítky.

Nosiči se zapotáceli pod dvojím nárazem. Ti přední klesli na kolena, ti úplně vzadu spadli a zůstali ležet. Oddaný družiník jednou zakřičel, když se mu z hrudi vynořil dráp jako zaseknutý rybářský háček, až na to, že byl dlouhý a zakřivený jako šavle. Pánův hedvábný oděv a šperky i okolní sněh zkropila rudá krev. Družiník sevřel oběma rukama dráp. Jeho další výkřik vzápětí utichl, když se had vznesl na vzestupném proudu nad průsmyk s vyduťnými a napjatými membránami svých velikých křídel.

Pokud ze striktně hypotetické rány po kulce vyšla nějaká krev, ztratila se v karmínově rudé sprše z družiníkovy hrudi.

Princ vyskočil na nohy a zakřičel na hada. Vlastně na člena své družiny, jak si Smrták uvědomil, když se k němu doneslo pár slov. Sliboval pomstu jeho nebohé rodině za neodpuštělný hřích, že vztáhl ruce na prince.

Naštěstí byl družiník už mrtvý, aby své oběti dodatečně litoval. Princ poskakoval na sněhu a divoce hrozil ošperkovanými pěstmi, zatímco broušené fazety drahokamů se leskly ve slunci. Smrtáka napadlo, že to není právě dobrý nápad vzhledem k tomu, co prokazatelně vyvolalo útok ledového hada.

Na karavanu přšla krev, když had vystoupal do výše, naklonil se a natočil v letu hlavu, aby rozlomil bezvládného družníka vedví. Zatímco hodoval, stoupaje ve spirále výš a výš, od tlamy mu upadávaly nechutné kusy.

Zjančený dobytek pronikavě vřeštěl. Celý zástup se vlnil a padal, smáčený krví a cáry masa. „Spustte brzdy,“ volal někdo z nejbližší ledové lodi, ale nikdo to neslyšel.

Z bledé bílé oblohy se třepotavě snášelo oblečení nešťastného družníka, schlíplé jako prapor poraženého vojska.

„Opusťte led,“ zavolal někdo další – ženský hlas, který se nesl jako zvuk polnice. „Lezte, vy pitomci! Tak polezte!“

To už znělo jako dobrá rada. Smrták se plahočil do kopce směrem ke strmému svahu, který vedl k jedné straně soutěsky. Zatímco se pachtil v prašném sněhu, jehož závěje sahaly až po pás, snažil se hada sledovat. Zuby vyškubl z rohu na prach větší kostěný kolík. Jak špatně předvídal, předem odměřené dávky prachu měl bezpečně uschované v obvyklé kapse ve vnitřním lemu svého kdysi červeného kabátu, tedy z dosahu. Jestli tohle přežije a naskytne se mu příležitost k nápravě, už nikdy takovou chybu neudělá.

Musel nyní přestat lézt a odměřit prach. Pouzdro s municí mu viselo na stejném bandalíru jako roh se střelným prachem a Smrták ho vytáhl zpod rozepnutého kabátu. Už ani necítil v prstech chlad. Palčáky někde upustil a nemotorně se s pouzdrém potýkal, ale povedlo se mu jej otevřít. Kulky měl už zabalené v naolejovaných plátnech a nyní jednu z pouzdra vytřepal.

Vtom zaburácel hlas, jehož ozvěna se nesla vzduchem, jako kdyby někdo promluvil do hlásné trouby. „SPUSŤTE BRZDY!“

Byl to hlas Gage, kež mu Bohyně učenců požehná, třebaže byl bezvěrec.

Smrták v tu chvíli upadl na led a upustil kulku. Naštěstí se mu podařilo udržet pistoli hlavní vzhůru a také pánvička zůstala suchá. Aspoň doufal,

vroucně v to doufal. Nevstal. Zůstal balancovat na jednom kolenu a lovil v pouzdře další kulku.

Naolejovaný flanel zanechal na jeho prstech šmouhu a kulka vklouzla do hlavně. Pazourek na pérku natáhl dozadu a nasypal na pánvičku prach. Přestože všude kolem se rozléhal křik, neodvažoval se vzhlídnout, dokud nebyla pistole nabitá a natažená.

Smrták pevně věřil a doufal, že historiky o lavinách spuštěných neopatrným šepotem jsou přehnané. Jako zbožný muž nejen doufal, ale také se modlil.

V místě, kde se krčil, mu výhled na všechny strany zakrývaly vysoké sněhové návěje. Sníh byl v té třesuté zimě lehký a prašný. Přinutil se zvednout hlavu. A zdvihl také pistoli. Třásl se mu ruce.

Poslední ledová loď vzadu se potýkala s problémy. Nádeníci uprchli od provazů, do nichž se zamotala kopyta jaků. Voli zápasili s chomouty i navzájem mezi sebou. Nebylo jasné, jestli jsou hroty, sloužící lodím jako brzdy, spuštěné, nebo ne, každopádně tahle loď se těžce a nezadržitelně sesouvala napříč svahem. Akrobati zaháněli z cesty méně hbité šlechtice a družiníky, zatímco loď klouzala a nyní se i začínala šinout bokem dolů a táhla bučící dobytek s sebou. Hroty *vyskočily*, jak měly. Smrták to poznal podle mračen ledové tříště, zvířených po obou stranách přídě a zádě, zatímco sesuv byl bez ohledu na to stále prudší a rychlejší.

Navzdory šterbinovým brýlím mu had na rozzářeném nebi zmizel.

Ostřílený bojovník, pomyslel si hořce. A ztratí z očí celýho pitomýho ledovýho hada.

Zastínil si oči promodralými prsty a znovu pátral. Doufal, že bude žít dost dlouho na to, aby pořád pohřešoval svoje palčáky. Zasloužil by si na místě zemřít, tady ve sněhu uprostřed hor, utrápený a promrzlý –

Támhle! Třpyt šupin jako odraz slunka na ledu, tisíc odstínů šedé, bílé a slonovinově žluté, na obvodu lemované stříbrem. Had obletěl štít a nyní

se vznášel na nehybných rozepjatých křídlech jako číhající jestřáb. Očividně si našel dostatečně silný vzestupný proud. Smrťák zvedl pistoli, zatímco had visel na obloze, jako by ho tam někdo vyčaroval.

Vtom ucítil ostrý pach střelného prachu, když mu ho slabý závan větru smetl z pánvičky.

Smrťák nezaklel. Nepatřil mezi rouhače. Pouze se jednou zhluboka nadechl a zase mezi zuby vydechl, zatímco opět šmátral po rohu.

Sjíždějící ledová loď se s rachotem zastavila v závěji jen malý kousek pod Smrťákem. Uvázla tam nakloněná mezi kameny a z jejího proraženého trupu se vyvalil náklad. Voli žalostně bučeli a sníh pod jejich kopyty se měnil v narůžovělou břečku.

Had otáčel hlavu ze strany na stranu, jak se zamýšlel nad dalším cílem. Jeden buclatý družiník nebyl ani jako svačinka pro tvora čtyřicet loktů dlouhého. Na jedné straně bylo Smrťákovi zápolících zvířat líto, ale na druhé doufal, že hadovu pozornost upoutají ona, a ne prchající lidé. Ačkoli ten idiotský princ by zasloužil všechno zlo, které na něj mohlo dopadnout.

Dobytek se nacházel k Smrťákovi blíž a byl uvázaný k vraku ledové lodi. Doufal, že ta je moc velká na to, aby ji had odnesl. A mezitím znovu natáhl zbraň a nasypal na pánvičku prach. Konečně. Kdyby se ten zatracený had snesl o něco níž a dal si pár soust, mohl by na něj vypálit z dostatečné blízkosti, aby to mělo nějaký účinek. Zahlédl ty obrovské, modré, fazetové oči.

Vybraly si dobrý cíl.

Had se znovu vrhl dolů a mihl se kolem. Spíš ale naháněl a plašil stádo, než aby klesal s cílem zabít. Smrťák se přikrčil, hlavu těsně nad úroveň sněhové závěje, a sledoval zvíře na mušce pistole. Letělo pořád rychle a příliš vysoko. Mohl by znovu vypálit a dívat se, jak se kulka odrazila, a pak se další dlouhou minutu lopotit se stále promrzlejšími prsty ve snaze znovu nabít.

Měl však dojem, že had se zaměřil na rozbitou ledovou loď, a někdo mezitím přiměl prince ze Songu, aby sklonil hlavu a znovu vyrazil na cestu. Nyní to byla takřka anonymní postava mezi ostatními lidmi, kteří se plahočili vzhůru sněhem.

Pokud se tvor vrhne na ztroskotanou loď, přemýšlel Smrták, třeba se nám podaří uvést všechny ostatní do pohybu a uniknout průsmykem, zatímco dravec bude žrát. Dva jaci by měli jako večere stačit...

Jelikož si však nebyl jistý, zda by hada usmrtil jednou ranou, rozhodl se se střelbou počkat, jestli si had nesedne, aby povečeřel. Bude to jistě lepší, než kdyby ho znovu rozdivočil.

Stín křídel dopadl na Smrtáka, zatímco had kroužil směrem zpět. Smrtáka zaplavila hrůza, jako když vytryskne voda z ledového pramene. Škubl sebou a ještě víc se skrčil ve sněhu, ačkoli ve své době dokázal úspěšně čelit divokým zvířatům, zabijáckým nekromantům a občas i jezdeckému útoku. Viděl, jak se mohutný had nahnul ze strany na stranu mezi rovně nataženými křídly. Potom je trochu svinul a začal klesat.

Chlupatí volí bučeli strachem a zuřivostí, když se na ně snášela smrt. Smrták litoval, že nemá pro každého kulku, aby jejich děs a bolest ukončil. Na tu dálku a za daných okolností pro ně nemohl nic udělat.

Uchopil pistoli oběma rukama a vědomě uvolnil svaly na pažích a v prstech, aby se přestaly třást. Do jisté míry to účinkovalo.

Zamířil na bližší oko ledového hada. Úhel stále nebyl příznivý, protože had se nacházel nad ním a jeho oko zespodu chránila vystouplá lící kost. Nejlepší rána se mu nabídne, až bude tvor klesat okolo něj, na dno údolí. Pak bude Smrták mířit na temeno hlavy.

Přinutil se dýchat co nejplynuleji, i když jeho plíce trpěly mrazem a jen to v nich sípalo a pískalo. Přiložil prst na spoušť. Ještě chvíli čekal, zatímco ledový had nabral křídly vzduch a rozvažoval nad sestupem. Od jeho hřbetu se ostře odráželo sluneční světlo, jako by byl tvor vybroušený z křišťálu.

Smrták si byl jistý, že had ho stále nespapal. Modlil se k Bohyni učenců o smilování, aby to tak zůstalo.

Ted, řekl si, zatímco do vzduchu se náhle vznesla třpytivá postava, zářivá jako had, ale zbarvená teplejšími odstíny. V dlouhém, neuvěřitelném oblouku tvrdě udeřila na ledového hada.

Smrták jen tak tak že nezmáčkl spoušť. Gage ovinul obě paže okolo dlouhého hadího krku a začal ho rdousit. Kulka ze Smrtákovy zbraně by jeho starému příteli zřejmě neublížila – ve skutečnosti si byl zatraceně jistý, že by nezpůsobila víc než jen důlek v Gageově kůži –, ale hrozně ho mrzelo, že propásl už druhou ránu. A Gageova obrovská váha nyní táhla hlavu hada dolů a vychylovala ho z kurzu. Tvor zběsile máchal křídly, aby se udržel ve vzduchu.

Házela hlavou a ocasem, motal se a vrávoral. Ve zmatku ztrácel kontrolu nad letem a zuřivě vřeštěl; dobytek také vřeštěl, jen Gage mlčel jako smrt – jediným zvukem z jeho strany bylo chřestění namáhaných soukolí.

Ve změti křídel a kovu se had a Gage řítili dolů na svah. Vzápětí si Smrták uvědomil, že běží – nebo klouže – či snad proráží sněhovými závěsemi a při tom se snaží udržet úderník ve svislé poloze, aby se z pánvičky *už zase* nevysypal prach. Zároveň musel dávat pozor, aby na dlouhém svahu nezakopl a neskončil v kotrmelcích pod kopyty zjančeného a zraněného dobytka. A aby nedej bože nesklouzl na dosah ledového hada.

Zvíře mezitím setřásl Gage z krku, ačkoli Smrták viděl dlouhé šmouhy na jeho tkáni a šupinách – útěk ho stál dost krve. Nyní se vzepjalo a divoce tlouklo křídly, jako by si večeri náhle rozmyslelo a pomýšlelo jen na to, jak se dostat pryč. Dravci vůbec při jakémkoli střetu riskovali méně než kořist – a dávali tak přednost životu před potravou.

Avšak Gage držel tvora za kotník, jako by byl těžkým mosazným okovem, který ho poutá k zemi. Hrbil se nad ním a ohýbal mu drápy nahoru a dolů. Had prudce škubl hlavou vzad, jeho zuby tupě narazily do Gageova

blyštivého pancíře a svezly se po něm s drhnutím, při němž vstávaly vlasy na hlavě hrůzou.

Ledový had tloukl křídly v řídkém chladném vzduchu. Malinko se díky tomu pozvedl a vtom se před Smrtákovým vnitřním zrakem zjevil obraz Gage, jak se s jiskřením řítí z nesmírné výšky.

Samotné dýchání Smrtáka bolelo. Drak nesmí Gage rozdrtit. I kdyby tady byli všichni ostatní sežráni, mosazný muž stále musí doručit balíček královně.

Oko. To oko. Lesklo se jako bledý akvamarín, zatímco Smrták na něj mířil hlavní. Připravil se a – zrovna ve chvíli, kdy se ozvalo mohutné křupnutí – zmáčkl spoušť. Dým ze střelného prachu, připomínající vůni kadidla, vyšlehl v silném větru vzhůru a zaštipal do očí.

Tvor nezařval, nýbrž burácivě vydechl, následovalo syčení, jako když propíchně plíci. Vzápětí had tvrdě vykopl a odmrštil Gage, který žuchl do sněhu jen pár loktů pod Smrtákem. Země se pod nárazem zachvěla, ale Smrták se udržel na nohou a rychle odříkal děkovnou modlitbu za to, že Gage nepřistál o něco výš a nerozdrtil ho.

Pak popadl roh s prachem a znovu začal nabíjet.

Krk hada se zavlnil a hlava se otočila. Neohrabané poskočil ve svahu výš. Jeden z jeho vražedných drápů volně visel na tlapě a byl očividně zlomený. Tvor hrozivě, dýchavičně syčel a začal zvedat a roztahovat křídla, aby jimi v příští chvíli máchl a odlepil se. Jeho oči, obě nezasažené, se zaostřily na nataženého Gage a příkrčeného Smrtáka.

Smrták upustil pistoli do hluboké kapsy zimníku, uchopil rukojeť šavle a tasil ji, aniž z hada spustil oči. V zubaté žilnaté tváři zela bíle lemovaná rýha těsně pod okem, na něž prve Smrták mířil, a z ní se řinula rudá krev, připomínající rozmazané oční linky plačící královně. Rána sice vyhlížela ošklivě, ale bestie se vrhla vzhůru, očividně nechromená.

Gage se pomalu a se skřípěním zvedal na nohy. Smrták na jeho tvrdém mosazném krunýři viděl důlky a škrábance způsobené dopadem a obrovskými zuby. Dvěma skoky se přesunul ve sněhu níž, po bok svého přítele.

„Musíš utéct,“ řekl Gage jen tak mimochodem. „Já budu vzdorovat, dokud budu moci.“

„No jo,“ odvětil Smrták. „Pro co jiného bych taky žil?“

Nemohl ho opustit. Gage měl u sebe zprávu. Smrták zvedl šavli ve chvíli, kdy tvorova hlava vystřelila vpřed a zuby cvakly jen loket či dva od něj. Stačilo už jen jedno máchnutí křídel a skok. A právě ve chvíli, kdy se zvíře vrhlo vpřed, provedl Smrták šavlí nemotorný výpad, který ani nešel dohromady se zakřivením čepele. Zůstal stát připravený, aby zvíře aspoň bodl do čenichu, až ho bude požírat.

Náraz na napřaženou šavli však nepřišel. Smrták sebou nešklubl, zůstal soustředěný. Vtom za ním a Gagem někdo zavolal a Smrták prudce otočil hlavu ke svahu.

Had se zkroutil ve vzduchu a povedlo se mu z odrazu vzlétnout. S hrozivě roztaženými drápy se mihl těsně nad nimi, konečky křídel smetaly sních po obou stranách. Smrták se na místě otočil. Gage, který neměl oči, se neobtěžoval. Ve větru vířily sloupce sněhu, který na oba sedal. Smrták hleděl vzhůru do svahu, zvedaje oči od modrých stínů ležících ve zbrzděných závějích, které takto rozryl nízko letící had. Gage si s očekáváním stoupl vedle něj.

Nad nimi stála lidská postava. Roztřepené rukávy černého vlněného roucha, visící na zvednutých zápěstích, se nadouvaly ve větru, zvednutém průletem hada. Vlasy jako dráty se kroutily ve shlucích kadeří, kůži měl černou jako šlechtic z Aezinu, ale s olivovým nádechem místo lesklé červeně, jež obvykle podbarvovala aezinskou černí. Ta postava byla jako zářez půlnoci na planoucím sněhu, autoritativní tah perem na vyběleném papíru. V jamce levého oka se třpytilo cosi kovového.

Ozvalo se hvízdání mohutných křídel a na sněhu se při dalším nízkém přeletu hada rozprskla červená. Smrták ucukl a zvedl šavli, aby zvíře odrazil, avšak postava v černém stála bez hnutí. Pozvedla ruce ještě výš a v sarathajštině, kterou se hovořilo v Lotosových královstvích, zvolala: „Ve jménu Dobré dcery, pleniteli, zanech nás v pokoji a jdi si svou cestou!“

Hlas byl hluboký a navzdory jižanské pleti v něm zaznívaly tóny typické pro severní Lotosová království. Přestože muž působil v rouchu křehkým dojmem, had se v letu odklonil a setřepal si z čenichu krev. Za hromového máchání křídel stoupal pořád výš a výš, až zmizel směrem k vrcholu, z něž se na ně poprvé vrhl.

Sarathajský kněz – jenž byl onou postavou – se za ním díval, jak odlétá, a pak ještě dlouhou chvíli hleděl na místo, kde se had rozplynul. Konečně byl spokojený. Vzdychl, spustil holé ruce a oprášil si z nich sníh.

Poté popošel vpřed. Bosé nohy spočívaly na sněhu sahajícím po pás a sotva v něm zanechaly malé důlky. Proto se také jeho postava tyčila nad Gagem a Smrtákem, kteří se zmítali dole.

„Zatracený tvor,“ řekl kněz a jeho vyzáblé rysy se poskládaly do úsměvu. Byly elegantní a Smrták by se v kterýkoli jiný den zastavil, aby je obdivoval spolu s vysokou a hubenou postavou kněze, jež připomínala kývající se vrbu. Nyní si však nevšiml vysoce posazených, vystouplých lícních kostí pod napnutou kůží, ale hladké, lesklé zlaté koule, která spočívala v jeho levé oční jamce.

Ten hluboký hlas byl zároveň hřejivý, když zachránce pokračoval: „Jak moc jsou tví lidé zranění?“

„Ještě nevím,“ řekl Gage. „Nejméně jeden je mrtvý.“

Kněz možná pokývl, či snad mírný náklon jeho hlavy způsobil, že se od pozlaceného oka odrazil záblesk světla.

Smrták popadl konečně dech. Ledové prsty mu mrtvěly na jílci šavle, zatímco druhou rukou šmátral po pochvě. Necítil ji. Potřeboval rukavice.

Otočil se ke Gageovi a zasípěl: „Je to v bezpečí? Máš to?“

Gage se zlehka dotkl hrudi v místě, kde pod potrhanou hrubou tkánínou prosvítala poškrábaná mosaz.

Mezitím vylézali další pocestní a volali na sebe: „Je to pryč?“

„Roiehu, kde jsi?“

Někteří zamířili k ochromeným jakům. Jiní se vydali ke třem postavám na kopci.

„Jsem Nižvašiti,“ řekl kněz. Jednou holou rukou ukázal na Smrtáka. „Jestli se hned nezahřejete, budete mít omrzliny.“

„Já vím,“ odpověděl.

Nižvašiti uchopil do dlaní Smrtákovy ruce, přičemž se musel přikrčit a sehnout. Smrtáka zaplavilo teplo a blaho. Zdálo se, že všechny ty drobné bolesti a bolístky jeho tvrdého života na cestě se i se ztuhlostí těla rozplývají, jako by se to stalo po prvních utišujících doušcích vína. Heknul. Kněz se krátce zasmál a nechal své prsty klesnout.

„To by vám mělo stačit, dokud nenajdete své palčáky.“

Do kopce stoupali další lidé. Smrták za sebou slyšel šeptání, které překrývalo vrzání mechanismů přešlapujícího Gage uprostřed zimy. *Světéc. Boží muž.*

Žádný svatý, naznal Smrták při pohledu na jeho zjizvenou, drsnou, elegantní vizáž. Žádný svatý stoupenec Bohyně učenců. Nejspíš nějaký pohanský tvor. Nepřítomně si třel ruce, v nichž cítil brnění. Nižvašiti dokázal mluvit s hadem. Přiměl ho, aby poslouchal příkazy. Co když tenhle kněz dokáže ještě *víc*?

Co když ho ten kněz *poslal*?

Přišel vůdce karavany, malý a statný Sarathaj jménem Drudža. Dupal v botách, aby si zahřál nohy. „Princ Mi Ren zuří,“ řekl Smrtákovi tónem, jenž naznačoval, že zrovna on by s tím měl něco udělat.

Odpověděl Gage. „Aspoň že žije, aby mohl zuřit.“

„Kdo je tohle?“ zeptal se vůdce karavany.

„Kněz,“ odvětil Gage.

Nižvašiti předstoupil a znovu se představil. Jakmile usoudil, že muž, který právě hovoří, je ve skutečnosti vůdce karavany, dodal: „Čekám na nějakou karavanu. Zabydlel jsem se v jedné ze ztroskotaných ledových lodí a věnuji se meditaci, abych si zachoval síly. Zbývá mi jídlo jenom na tři dny. Jsem tak rád, že jste se tu zrovna objevili. Potřebuji se dostat do Sarathaj-tia, království rání Mrithuri.“

Spustil řasy přes bezvýraznou pozlacenou kouli a Smrták se pod svým naučeným, netečným výrazem zachvěl. Právě vzaly za své všechny jeho domněnky, že tohle by mohla být jen náhoda.

Abý se lidé chvěli, to obvykle spadalo do náplně jeho práce.

Podíval se na Gage, který jeho pohled – přirozeně – neopětoval. Přesto Smrták cítil, že ho přítel chápe: tenhle kněz mířil tam, kam oni. S podobným, či snad opačným úkolem?

„Neodmítneme vás, abyste tu čekal na smrt,“ řekl vůdce karavany. „Ale obchod je obchod, vaše božskosti.“

„Ach.“ Vysoká postava zkrivila rty a odhalila řadu zubů, bílých jako okolní vrcholy. „Mám spoustu *zlata*.“

* * *

Dalí dohromady karavanu a roztroušené lidi a z rozbité lodi vynesli všechno, co se dalo zachránit. Rozdělili to mezi tři ostatní lodě, což znamenalo, že ještě víc pasažérů muselo teď po svých. Doprovázelo to menší reptání, ačkoli dosud osamocená šlechtična působila dojmem, že je ve skutečnosti ráda, že může vystoupit a jít.

Nešla sice rychle, ale aspoň si nestěžovala.

Jednoho ze zraněných jaků museli obětovat. Druhý kulhal, ovšem

světec prohlásil, že se to dá napravit, a tak ho svěřili do jeho péče. Smrták se snažil skrývat své pochybnosti.

Objevení se světce bylo dozajista příhodné. To však *rozhodně* neznamenalo, že byla celá věc naplánovaná. Snažil se konat dobré věci: pokud by to nebylo plánované, tak mu Nižvašiti zachránil život a Gageovi jeho lesklou kůži. A kdyby to plánované bylo, mohl by kněz představovat spojeneckou sílu. Či dokonce být dalším přítelem Bezoké.

U čarodějů člověk nikdy neví, co mají za lubem. A jaké informace ze své vůle tají, aby to posloužilo jejich účelům. Tato profese přitahovala typy lidí, kteří nakládají s věděním jako s něčím drahocenným, a buď vás rozbolí hlava z jejich předvádění, kolik ho nashromáždili, anebo to přede všemi naopak uzamknou a skryjí.

Smrták přemýšlel nad tím, jakým dramatickým výstupem by muž dosáhl lépe svého než prostě tím, že ukázal měšec zlata a koupil si v karavaně místo.

Jsi příliš podezřivý, říkal si. Už moc dlouho jsi žoldákem a nikdy jsi z toho nevyšel. Na tohle jsi příliš starý.

Přemítal, zda někde v Lotosových královstvích nežije šlechtická rodina, která by si ráda najala družiníka s dokonalou věrností a výcvikem. Byl by ochotný vstoupit do služeb nejbližšího rozumného pána, který by nepožadoval škrcení dětí nebo topení koček a zároveň by byl ochotný činit všechna složitá rozhodnutí, aniž by se nechal příliš ovlivňovat svými přísluhovači.

Té noci nestavěli u pramene na vrcholu soutěsky, který napájel jejich řeku, jak původně zamýšleli. Urazili několik dalších mil a našli si méně pohodlný úkryt v závětrí ostrého převisu, který měl odrazovat noční dravce.

Aspoň se mohli cestou těšit, jak si pochutnají na čerstvém pečeném jakovi. Tedy všichni až na Gage, který nejedl. Ačkoli dosti často prováděl cosi záhadného s červeným vínem.

2

MRITHURI SE PROBUDILA A JEJÍ HEDVÁBÍ BYLO CELÉ PROMOČENÉ. HNED věděla, že deště přicházejí. Když vstávala z měkkého slamníku, přikrývky se jí lepily na kůži. Ve vlhké bavlněné a vlněné výplni pod přikrývkou lemovanou střapci zůstal otisk jejího štíhlého těla.

V ústech měla sucho a končetiny ji bolely. Cítila se těžká, stažená a otupělá, což si nemohla dovolit. Nahá bloumala šerem před úsvitem. Když přecházela k oknu, do šlapek jí hrály uzlované rohože z vlny jasných barev a studily dlaždičky z lazuritu, protkávaného zlatými žilkami. Závěsy tvořily vrstvy skoro průhledného hedvábného krepu v modré, fialové a jasně oranžové. Vypadaly jako samo svítání. Zakrývaly děrovanou kamennou mříž a jemně se vlnily. Mrithuri je rukou s jemnými prsty roztáhla. Ta ruka byla stále ještě holá a příliš lidská – ozdobená pouze složitými motivy vytvořenými hennou.

V komnatě Mrithuri nebyly žádné strážce. Jen přede dveřmi ležela její bhaluukutta Syama, výškou ramen sahající urostlému muži po hrudník a dvakrát tak těžká, než by takový muž byl. Oči měl medvědopes otevřené, ale jeho hlava spočívala na tlapách. Syama byla lepší než jakýkoli lidský hlídač. Nedala se vydírat ani uplatit.

Mrithurini sluhové měli lehké spaní. Javašuri, její chytrá dvorní dáma středního věku, i Čeri, hypochondrická pokojská, se zvedly ze svých užších a méně okázalých lůžek u zdi právě ve chvíli, kdy Mrithuri došla k oknu. Nevšímalas si jejich pohybů a vyklonila se vpřed, zahalená rozpuštěnými vlasy. Přála si uchovat to zdání soukromí ještě o chvíli déle.

Z jejího pokoje se nabízel výhled do zahrad. Bílé mřížoví a balkonové zábradlí rámovalo výhled jako na nějakém akvarelu na hedvábí ze Songu. Zkroucené kmeny starých skořicovníků a mandlovníků objímaly kotouče mlhy a její husté vrstvy ležely i nad osázenými záhony. Stromy budou brzy překypovat květy – skořicovníky růžovými či zlatými a mandlovníky jemně začervenalými bílými. Na záhonech mezi stěnami pěnišníků a vavříků vyraší bujně okrotice s liliemi. Avšak zatím byly v tom letním horku holé.

A nebe nahoře bylo průzračné a vražedné letní sucho nepolevovalo už tak dlouho, že si Mrithuri musela připomínat, že je také možné jiné počasí. Znovu se nadechla vlhkého vzduchu. Soustředila se na severní obzor, kde se rýsovalo jasné ohraničení, jak Dobrá dcera, Sahar, strhla svůj třpytící se závěs z tváře oblohy a na nebi i na zemi zanechala lesk své Nebeské matky, posvátné řeky, nezastřený.

Přesto na východě ještě nestála mračna. Moře leželo na západě a ze západu také přicházely větry a nepříznivé počasí. Ale bouře, které umožňovaly prosperitu města i zemědělství zde, v srdci vyprahlé pevniny, ty přicházely každý rok neomylně od východu. A Mrithuri jako rání a kněžka cítila jejich předzvěst v kostech.

Mrithuri tiše stála a pozorovala, jak se den před soumrakem prozařuje a jak se mlha spaluje. Okraj mlžného závoje se zvolna zvedl a odhalil indigovou, safírovou modř, osvětlenou statisíci hvězd. Ty byly veliké a třpytily se stejně jako diamantová členka, která držela vlasy rání. Kdyby zahrady dole nezahalovala mlha, mohla by se tam Mrithuri podívat a z okraje zahradní závěsné střechy by zahlédla širokou plochu pozemského zhmotnění

posvátné Matky řeky Sarathaj. Avšak když zvedla oči k obloze, nahoře se ukázal černý disk Zahaleného slunce, usazený na jižní straně v hnízdě průhledných stříbrných pramenů, a nebeské zhmotnění řeky v celé slávě. Nebe i zahrady se prosvětlovaly a večer zářil.

Temný závěr dne dokázaly prozářit pouze ty nejjasnější hvězdy. Stejně je však tlumil přehoz Dobré dcery a stříbrná koróna Zahaleného slunce. Nicméně v noci ležel celý nesmírný oblouk světelné řeky vedoucí přes nebeský poledník odhalený. Jeho záře planula z vrcholu oblohy dolů a zahalovala se do blyštivé mlhy, jak se slušelo na nebeské prodloužení řeky s názvy Nehynoucí, Dcera hor, Bílá noha, Věrná, Nezřetelná, Splétaná, Pozlacená měsícem, Jedinečná nebo Matka chleba.

„Vaše Blahorodí?“ promluvila půvabná dívka Čeri na Mrithuri a vyrušila ji z jejího snění. Ten zdvořilý titul Mrithuri pobavil, přesto úsměv skryla. Byl to pošetilý titul pro panenskou rání. Dokonce i tehdy, když byla ona rání zároveň kněžkou a zosobněním velké Matky řeky na zemi, stejně jako Dobrá matka byla jejím zosobněním na nebesích.

Mrithuri se otočila od okna dřív, než se mlha plně zvedla. Opožděně si uvědomila chlad, který ji brněl na kůži. První chladný večer tohoto ročního období. Javašuri jí podala těžké roucho z vyšívaného šarmé. Mrithuri do něj vděčně vklouzla a protáhla ramena, až páteř mezi nimi zapraskala.

Čeri pokulhávala, jako kdyby ji bolely klouby. Vzala Mrithuriinu krabičku ze santalového dřeva. Byla tak velká, že ji dívka musela vzít oběma rukama, aby ji udržela. Zvedla ji, přestože se Javašuri nespokojeně zamračila, načež uvnitř krabice něco těžkého sjelo. Bolavé Mrithuriiny klouby toužily po útěše krabice, ale musely počkat.

„Dnes ráno ne,“ řekla Mrithuri a byla hrdá na svou sebekázeň.

Nikdo se to nedozví, říkaly oči Čeri, když zvedala víko. Jenže Mrithuri se rychle odvrátila, i když pociťovala bolestivou tíhu. Dobrá matka nejprve dohlédne na potřeby svého dítěte, stejně jako dobrá dcera dohlédne na

potřeby své matky. A Mrithuri jako pozemské ztělesnění Dobré matky a Dobré dcery nemohla tuto zodpovědnost zradit v noci, kdy v krvi cítilo potřebu půstu.

Pak Mrithuri pronesla ta slova – slova, která spustí její každoroční mlčení, kromě nezbytných písní a modliteb. „Dnes večer nastanou deště,“ řekla Mrithuri a její kosti překypovaly věděním, předávaným na skutečnou sestru posvátné řeky, skutečnou dceru opravdové vlády. Ačkoli postní ráno bylo nepříjemné, stejně nemohlo zcela otupit pocit vzrušení, jaký zachvacoval Matku řeku. Řeka měla po dlouhém suchu hlad. A dnes očekávala hostinu.

Mrithuriiny ženy si vyměnily pohledy. Přišlo to letos brzy – velmi brzy! –, a proto mnoho věcí dosud nebylo připravených na deště. Avšak nebe si stejně udělalo, co chtělo, a Mrithuri byla pouze jeho poslem. Obě ženy se uklonily a přijaly, co paní řekla.

Mrithuri slyšela slabé šeptání, ševelení hlasů zevnitř děrovaných stěn. Hlasy začínaly zpívat. Vzešel z toho hymnus bez doprovodu, jenž zvonil celým pokojem ráni. To klášterní řeholnice, procházející chodbami za zdmi, zpívaly své ranní modlitby. Byl to líbezný, mocný zvuk, jak se proplétalo tolik čistých ženských hlasů, ale dnes, bez krabičky útěchy, sebou Mrithuri jen trhala. Rozbolela ji z toho zpěvu hlava.

Avšak skryla to, jak se na ráni sluší. Zavřela oči, sklonila hlavu na složené ruce a se svými služkami odpovídala na zpěv chválou dne i chválou dalšího přicházejícího období dešťů.

* * *

Po ranním chorálu protřpěla Mrithuri koupání, česání a oblékání do elegantního oděvu na počest změny období. Přála si, aby měla důvtip a dokázala určit, kdy deště přijdou, a ještě před spaním něco pořádného snědla. Ale bylo již pozdě. Nyní se bude postit až do skončení obřadu.

Čeri a Javašuri daly Mrithuri okolo hrdla hadí náhrdelník a zasunuly hadí hlavu na její místo. Hlava byla připevňená k ohebnému ostří, které se uvnitř stáčelo a drželo drahokam na místě. Mrithuriiny úzké ruce zmizely pod krunýři ochranných pouzder na prsty, na jejichž dlouhých, zahnutých, oválných nehtech se třpytily motivy z rubínů, oranžových safírů a diamantů. Na zápěstích se jí leskly úzké skleněné přívěšky, které řinčely a zvonily. Hnědé paže se nad těžkými závěsy náramků jevily ještě užší. Zůstaly holé proto, aby odhalovaly elegantní, navzájem propletené obrysy posvátného býka, tygra, slona, delfína, páva a vousatého supa. To vše vytetovali Mrithuri na kůži, když procházela výcvikem mystérií kněžky.

Odehrálo se to před pěti lety, o jejich devatenáctých jmeninách, a Mrithuri se až dosud povedlo zůstat neprovdaná. Věděla, že jednoho dne její rysy povadnou, její perioda ustane a kůže na rukou a nohou povolí a ztratí svou napjatost. Ten den možná její poradci konečně přestanou dotírat, aby se vdala a měla dědice.

Dovolila Javašuri, aby uhladila vzorovaný rumělkový přehoz na jejích ramenou a připnula ho masivním šperkem ke krátké hedvábné halence. Na břicho jí sice bude zima, ale zato takové oblečení okázale vystaví červeno-oranžový lesk královského tygra v jejím pupíku. Snad záře kamene připomene jejím poradcům a patolízalům, kdo vlastně skutečně je ráni. I když je žena a nemůže sedět na Pavím trůně jako její dědeček a předtím zase jeho dědeček, který býval proslulým Alchymistickým císařem a sjednotil království Sarathaj a Sahalaj v Lotosovou říši. Ta vydržela ani ne tucet let po jeho smrti, která si pro něj přišla ve věku stojedenácti let.

Promnula si bolavé ruce a znovu pomyslela na svou skříňku ze santalového dřeva i na úlevu, kterou obsahovala.

Služky ji usadily na stoličku, poprášily její nohy zlatým práškem a holé prsty nohou ozdobily prsteny a šperky. Pak jí pomohly znovu vstát. Stála tam pod tíhou všeho toho oděvu, všeho toho zlata.

Padající štóla přehození vyžadovala, aby ráni držela ramena vzadu a vysoko. A kvůli ozdobe hlavy musela činit to samé i s krkem a lebkou. Nadechla se a ustálila se sama v sobě; v pozici vládkyně.

Ze své komnaty vyšla vystrojená a křečovitá, každým coulem ráni. Syama se hbitě zvedla a následovala svou paní. Jak procházela před okny, světlo tančilo na její černožlaté strakaté srsti. Toto bylo Mrithuriino soukromé palácové křídlo, kde žila ráni a odloučené řeholnice. Směli sem vkročit pouze její domácí a jistí velmi vážení hosté. Jedině její služky ji někdy viděly jinak než v masce veličenstva.

Dokud se konečně neuráčí vdát, přemítala s nepatrným, tajnůstkářským úsměvem.

Jak šla, její lid se zastavoval a ukláněl a obracel pohledy k zemi. Jako vždy, i nyní to Mrithuri připadalo jako strašné mrhání. Trávít tolik času a utrácet tolik peněz jen na to, aby byla oslnivá, když se na ni ani nikdo nesmí přímo podívat. Možná by si opravdu *měla* vzít nějakého manžela. Prostě někoho, kdo bude schopný náležitě ocenit výsledky všeho toho povyku. Zbytek dvora totiž trávil všechny svůj čas zíráním na její pozlacené prsty u nohou.

Kráčela nevzrušeně, vážená díky své pokrývce hlavy a těžkým šatům, stejně jako díky svému postavení. Nutila se do klouzavých kroků, díky nimž působila celá ta nádhera vyváženě. Štóla přehození za ní vlála v lehkém vánku, který způsobovala svou chůzí, a Syama jí tiše ťapkala za patami, neustále ve střehu. V uctivé vzdálenosti ji následovaly tělnatá vážná Javašuri i kyprá malá Čeri s kulatými boky. I ony držely oči sklopené, avšak skrze přimhouřené řasy dokázaly mistrně zahlédnout jakýkoli spadlý vlas nebo vláčený lem na šatech. Řeholnice v klášteře uvnitř palácových zdí šly také. Mrithuri zahlédla jejich stříbrně prošívané závoje z bavlněné gázy a skrze mřížovaný kámen slyšela jejich kroky v trepkách.

Z duše nenáviděla střevíce. Proto by nikdy nemohla být řádovou sestrou.

Dvořané a zbytek její svity – čili lidé, kteří sami sebe považovali za důležitě – ji očekávali za zlatými branami, které střežily vchod do domácnosti ráni. Padali do úklon na všech stranách: poradci a podlézavci, kněžky a dvořané, velvyslanci a – pokud věděla – i asasínové. Někteří byli její oblíbenci, jiní si jen mysleli, že jimi jsou. Mrithuri zachovávala odměřené tempo a nemluvila s nikým.

A nikdo nemluvil ani s ní. Z ranního chorálu bylo jasné, že dnes je den rituálu. Rozptylovat ji nyní by znamenalo rušit její meditaci. Té by měla asi věnovat pozornost, ačkoli to bylo dost těžké, když míjeli odbočku k trůnnímu sálu a jeho pověstnému, neobsazenému křeslu. Nikdo v něm neseděl od doby, kdy zemřel Mrithuriin dědeček. Nikdo se toho neodvážil.

Mžourala do záře, zatímco její stonohý průvod ji v jasném ranním slunci následoval. Vtom se nad ní zvedl jakýsi hedvábný stín – bylo to požehnaní, protože ona sama si mohutně nazdobenou rukou stínit nemohla. Hrozilo by, že jí některý prst vyklouzne z ochranného pouzdra, a stejně by tím porušila dekorum. Šla přes hladké dlažební kostky, po ránu stále ještě studené, dolů po úzké cestě, ohraničené jasmínem a dovezeným, hýčkaným ylang-ylangem. Žádný z keřů ještě nekvetl. Ale nevadilo, že nevydávají dosud žádnou vůni. Rání v čerstvém ranním vzduchu provázela vůně koření a atmosféry dvora; nesla si ji v šatech a táhla se i v oblečení jejího doprovodu.

Přála si, aby si tak mohla vzít raději tuniku a kalhoty, shodit všechny ty svatební tretky (složitě natolik, že by sklíčily jakoukoli sebevíc vrtošivou snoubenku) a jen tak si po cestě poskakovat. Pobavila ji představa, jak všichni ti dvořané pádí za ní a jak jí celý pokroucení a udýchaní nestačí. Kousla se do rtu, aby se nezačala chichotat.

Pak se místo toho slušně zastavila na kraji vystavěného stupně, na němž spočíval její palác. Uměle navršený kopec povýšil domov Mrithuri bezpečně nad úroveň, kam dosahovaly každoroční záplavy, přičemž zároveň umožnil

rání zůstat na dohled od posvátné řeky. Nikdy nebyla postavena hráz, která by dokázala zadržet Sarathaj, když začaly záplavy. Přispíval k nim totiž ještě monzun a voda z roztáleného ledu a sněhu, proudící dolů ze Stél nebe, kde jaro začínalo mnohem později než v horkých nížinatých krajích.

Mrithuri obrátila pohled k nádherné klenuté obloze a dívala se na ohromnou studenou záři Nebeské řeky s jejími zákrutami, na měděný lem úplňku, vycházejícího zvolna na severu. Ještě se neobjevily mraky a obloha byla stejně hluboká a průzračná jako dračí oko.

Její svita kolem zadržela dech. Mrithuri se zahloubaně otočila. S radostí zachytila pohled Aty Akimah, čarodějky narozené v Aezinu, jež byla její lékařkou, dvorní astronomkou a také její nejbližší rádkyní a přítelkyní. To ona nosila rozevláté černé kalhoty a volnou bílou tuniku bez rukávů, jež odhalovala její sametovou pleť a svalnaté paže. To ona jediná se nevyhýbala pohledu do očí Mrithuri. Když Ata Akimah zvedla ruce, její stříbrné náramky zvonily a ty slonovinové chřestily a klapaly. „Otevřete brány!“

Sluhové běželi z kopce dolů k vysoké tepané bráně, která se vyjíkala v bílé kamenné zdi. Mrithuri je pozorovala a znovu se jí zmocňovala závist. Měli na sobě dlouhé, široké bílé bavlněné sukně, svázané mezi nohama do podoby jakýchsi volných kalhot. Běželi bez zábran a hlava je určitě nebolela. Pokud ovšem minulou noc nepopíjeli rýžové pivo.

Rání toužebně myslela na svou skříňku ze santalového dřeva, vykládanou slonovinou a gagáty. Však Čeri ji pro ni přichystá, až tohle skončí. Jen musí prodělat půst a obřad, a jakmile se spustí déšť, bude si moci dát snídani, čaj a svačinku.

Běžci už se dostali k bráně. Již chtěli vytáhnout mříže a otočit klíči, když vtom nějaký mužský hlas hlasitě zavolal: „Vaše Blahorodí, Vaše Blahorodí, musím s vámi ihned mluvit!“

Dvořané na všech stranách jen ohromně zatajili dech, což svědčilo o kázní – nebo možná i zbožnosti – Mrithuriina dvora. Všichni kromě

Mrithuri se otočili. Ona stále hleděla na stavidlo a snažila se soustředit mysl na obřad. Až dosud se jí vše tak dařilo. Navíc koutkem oka dobře viděla, kdo to přichází, a nechtěla mu poskytnout satisfakci tím, že odpoví.

Nepotřebovala to. Javašuri už se od procesí oddělila. Bez jediného slova se dotkla loktů dvou statných mužů a odváděla je, aby rouhače zastavili.

Muž, jenž se hnal ke královskému konvoji, byl vysoký a silný. Jeho upravený plnovous i husté tmavé vlasy tu a tam stříbřila šed. Krk, který trčel z rozevřeného límce dlouhé, lněné blůzy, byl silný a robustní. Přes halenu a kalhoty nosil tuniku šafránové barvy s bohatými výšivkami a zlatem okolo otevřeného zapínání. Rozhodně se nepohyboval poklusem – to by bylo pod jeho důstojnost a snižovalo by to jeho autoritu. Ale jeho krok prozrazoval netrpělivost.

Byl to velvyslanec Mahádídža, potomek rodu Mrithuriina problémového bratrance Anurádži. Ten byl synem sestry Mrithuriina dědečka. Anurádža vládl jako král bohatému přístavnímu městu Sarathaj-lae a působil jako zdroj neustálých nepříjemností.

Syama učinila dva dlouhé kroky a přistoupila k Mrithuri. Medvědopes ohrnul pysk přes své dlouhé, zažloutlé špičáky. Při nebezpečí ovšem nekňučel, jak bylo u jeho rasy zvykem. Nepravdělně, tiše vrčel – jasně to vysvítilo ze zubů i ze svráštěného obočí.

Mrithuri položila ozdobenou ruku medvědopsovi na rameno, aby ho umírnila.

„Vaše Blahorodí!“ zvolal znovu velvyslanec Mahádídža. „Je nezbytně nutné, abych s vámi ihned promluvil!“

Zastavil se a jeho lesklé sandály se zablýštěly, zatímco Javašuri a její ranaři se postavili před něj. Javašuri bývala Mrithuriinou chůvou. Mrithuri se ani nemusela otáčet; dobře věděla, že Javašuri zvedá prst k ústům a vypadá přitom jako korpulentní malý tygr, jenž krotí o mnoho většího medvěda.

Stalo se toho hodně – ranaři se semkli a přes Mahádídžovy protesty ho vystrnadili. Mrithuri však věděla, že na něj za celou dobu nevztáhli ruku. Osoba velvyslance byla posvátná. Prostě jen představovali nehybnou, a přitom čipernou zeď, a tlačili ho zpět tak dlouho, až pochopil, že zde momentálně není vítán.

Copak velvyslanci nemusí mít nějaké znalosti ohledně toho, co je to takt a diplomacie? Mrithuri potlačila povzdech. Zneklidněně dumala, co mohl mít tak zpropadeně důležitého, že mu stálo za to, aby riskoval neli-bost Dobré dcery. Nebo byl Mahádídža prostě jen moc přitroublý a nepochopil, co se děje.

„Váš královský bratranec,“ ječel z místa mimo její dohled, „se o téhle nehoráznosti dozví!“

Mrithuri se ani tehdy neotočila. Blyštící se rukou pokynula, aby otevírání bran pokračovalo.

Stalo se. Vše proběhlo tiše, až na mírné drhnutí těžkého, řádně nama-zaného kovu. Velvyslancův hlas slábl. Zde, u úpatí cesty, proudila ona mocná řeka, Řeka tisíce jmen, Loděmi objímaná, Zlacená lotosy.

Ano, nyní byla jistě zlacená lotosy. Její boky, tvořené světlými naplaveninami, zahalovaly veliké rohože vegetace, jež vypadaly jako plovoucí ostrovy. Pozemská řeka byla stejně bílá jako ta nebeská, i když méně zářivá. A voda stejně průzračná jako mléko posvátného skotu, jemuž se tolik podobala.

Lotosy se dnes ráno objevily nově. I ony byly znamením vracejících se dešťů – nezávisle na neomylných předzvěstech rání. Každý rok kvetly poprvé v předvečer monzunu. První květy, které se vracely, aby změkčily prsa Matčiny řeky a zemi, již napájela. Letní horko totiž všechny zimní okvětní plátky vysušilo.

Mrithuri napíjala zrak skrze poslední mlžné víry, vypařující se pomalu pryč. Širokoprsou zaplňovalo hodně lodí, ty však zůstávaly uctivě daleko

od posvátného pásu lotosů. Rání rozeznávala barvy poselství, rozstříknuté v rozvíjejících se lístcích – různé odstíny růžové, bílé, slonovinové, žluté a modré, pak řidší zelenou, oranžovou a levandulovou. A tu zahlédla to, co se obávala, že uvidí: mezi bledšími barvami jako krvavý hrot čněl jediný lotos červený. Připomínal tlukoucí srdce a pohupoval se spolu s ostatními.

Je tam i černý? Bude až tak nešťastná? Ne, aspoň nikde poblíž červeného není. Mrithuri odolala touze stoupnout si na špičky. To by neodpovídalo důstojnosti rání. Při ztraceném milenci Dobré dcery, světlo odrážející se od vody nepůsobilo právě příznivě na její bolavou hlavu.

Támhle. Sám a sám jako inkoustová kaňka na papíře. Jediný cákanec černí na krémové hladině vody. Pokud to tedy není tak tmavá fialová, že se zdá být černá, což bylo téměř stejně znepokojivé.

Dobrá. Pouhá možnost nebezpečného poselství přece ještě neznamená, že osud nevyhnutelně dojde naplnění. Mrithuri vzhledla a znovu uviděla Atu Akimah, jak na ni ustaraně hledí. Jejich pohledy se střetly. Čarodějka kývla a odvrátila se.

Nevyrůstala ani se nevzdělávala v Sarathaj-tia. Nicméně žila tady po celý Mrithuriin život a vlastně ještě déle. Zнала dobře svou povinnost a znala velmi dobře i své přijaté náboženství.

Mrithuri se nadechla, aby se uklidnila, a snažila se nemyslet na to těžké sklouznutí uvnitř své krabičky. A pokoušela se také nemyslet na červený ani na černý lotos. Soustředila místo toho pohled o něco blíž a usmála se. Konečně, zde u úpatí cesty, je pozlacený schod. A za schodem na ni čeká její stará přítelkyně Hathi, ověšená stejně jako Mrithuri změtí hedvábí a zlatými provazy.

U toho však podoba končila. Hathiina velká ústa s ustupující bradou byla na úrovni Mrithuriiny čelenky. Když zahlédla svou přítelkyni, její bledé uši se snědými skvrnami se roztáhly jako vějíř a chobot se vysoko vzepjal. Netrpělivě se zvedla, načež se rozřinčely řetízky na jejích kotnících.

Tuto bílou slonici nikdo nikdy nepřesvědčil, že je posvátným symbolem Matky řeky, a že by tudíž měla vystupovat důstojně. A sama rovněž nikdy nepřišla na to, proč její přítelkyně, mladá princezna, která za ní po jídle vždy běhávala s podloudně propašovanými sladkostmi, zamotanými v listu a strčenými v kapse haleny, se s věkem stala na veřejnosti tak upjatou a vážnou.

Nebo to možná věděla a jen se nestarala o to, co si lidé myslí o důstojnosti. Koneckonců, Hathi už byla stará. Narodila se ve stejné době jako Mrithuriin dědeček a byla tehdy jmenovacím darem pro mladého prince. A staří se většinou jen málo zajímali o okázalost a obřady, v nichž se vyžívali mladí, uvědomila si Mrithuri. V podstatě v tom spatřovali ztrátu času.

Mrithuri pokynula rukou a přikázala tak Syamě, aby počkala s Čeri. Fenka nesouhlasně zakmitala ušima, ale jinak neprotestovala a trpělivě se usadila vedle pokojské.

Mrithuri vystoupila na malý schůdek. Opřela se dlaní o hrazení, aby udržela rovnováhu. Nemohla dlaň sevřít kvůli ochranným pouzdrům na prsty. Naštěstí byla dostatečně vyškolená a uměla se na hřbet své staré kamarádky dostat i přes všechnu tu změť ozdob, která na nich obou visela. Navíc výstroj Hathi byla navržena tak, aby na ni dokázal vyšplhat i mnohem víc zatížený člověk než Mrithuri.

Usadila se šikmo na plecích a pohládila teplou, suchou sloní kůži. Zatajila povzdech. Co nazývali bílým slonem, jím ve skutečnosti nebylo. Kůže Hathi byla sice vydrhnutá a oloupaná, ale stejně měla pouze matně cínovou barvu, ačkoli mnohem světlejší než u většiny příslušníků jejího druhu. Čističi to vynahrazovali bělením zvířete – a to doslova – ve vápencových koupelích (vápenec také slonici chránil proti spálení sluncem, což bylo vzhledem k bledosti její kůže skutečně pádné kritérium).

Hathi lehkým, houpavým krokem snášela Mrithuri dolů k řece.

Jen nezasvěceným připadají sloni těžkopádní. Mrithuri ze svého místa na sloním hřbetě cítila lehkou, kolébatou chůzi, jež jí připomínala pohyb lodi. Zvonečky na slonici příjemně řinčely a Hathi natahovala citlivou špičku chobotu, aby bedlivě prozkoumala svou jezdkyňu. Doprovod kráčel za nimi a bílá slonice nesla svou ráni k bahnitému břehu posvátné řeky. Tam se zastavili.

Mrithuri věděla, že je to proto, že Hathi ucítila přesun její váhy a poznala, kde zůstat stát. Věděla rovněž i to, jak to asi vypadá před davem, shromážděným na břehu. Jako kdyby slonice došla k nějakému rozhodnutí anebo následovala jakési neviditelné znamení. Možná to přesně odpovídalo.

Matka řeka, dáma se všemi svými jmény, se před nimi táhla ohromně široká a poklidná. Byla v období sucha zúžená, a přesto Mrithuri sotva dokázala dohlédnout na její druhý břeh. V pozvolném proudu pomalu proplouvaly spleť ostrůvky zelené vegetace. Dnešního nadějného večera řeka překypovala dlouhými nízkými loděmi. Na nich se plavilo plno žen, oblečených ve svých nejlepších šatech, a mužů v bederních rouškách, kteří se zlehka opírali o tyče a drželi tak lodě na místě. Všichni přišli proto, aby v předvečer příchodu dešťů spatřili Mrithuri a Hathi a aby na vlastní oči viděli osudové znamení nadcházejícího roku.

Vtom kus od lidí protnul hladinu vody čenich jako nějaký dlouhý zubatý meč. Následovala téměř bezoká hlava, křivka svalnatého těla a ostrá, vzpřímená hrudní ploutev. *Bhulan*, slepý delfín Matky řeky, tu plaval na boku, jak tito tvorové mívali ve zvyku.

Dobré znamení. Znamení toho, že Matka je potěšena. Proto posvátný plavec – stejný jako ten, kterého měla Mrithuri na předloktí propleteného s tygrem – přišel mezi lodě tolika přihlížejících. Ti všichni tu měli ocenit příznivost dne. A byly tady všechny typy lodí, od běžných rybářských plavidel po delší, nižší nákladní čluny s nízkými kajutami a se vzdáleností mezi čarou ponoru a palubou lodi tak malou, že vypadaly jen jako střechy, samostatně plující po vodě. Byly to vlastně domy. Lidé, kteří z nich rybařili,

na nich i žili. Celé rodiny v jedné těsné, malé plovoucí místnosti, většinou ponořené pod hladinou.

Zkrátka se tu sešli všichni říční lidé, přílákáni kvetoucím lotosem, a chtěli vidět rituál a být svědky osudového znamení.

Mrithuri si na rameni rozepnula přehoz. Snažila se, aby přitom kvůli nepoddajným pouzdrům na prsty příliš netápala. Zvedla se na Hathiiných plecích. Potom držela rovnováhu na nohou, poprášených zlatým prachem, a odmotávala vrstvy oděvů od pasu tak dlouho, až zůstala jen v haleně, spodničce a ve spoustě třpytivých drahokamů. Přehoz a brož podala dolů Čeri. V té chvíli se vrátila i Javašuri a vypadala ještě dopáleněji. Den totiž pokročil a ona neměla snídani. Syama seděla na zadních a smála se na Mrithuri a Hathi.

Hathi natáhla dlouhý chobot a polaskala medvědopsa za uchem. Syama se ihned spokojeně přikrčila.

Po řece připlouvaly další lodě a shromažďovaly se poblíž. Tyto byly rybářské a tyčemi je řídili muži, již svlečení do bederních roušek a pokrývek hlavy, i když horko dne už ustupovalo. Zahalené slunce dávalo málo světla, zato hojnost tepla.

Mrithuri sledovala, jak lidé připlouvají. Všichni mlčeli a jí to připadalo trochu strašidelné. Nějaké dítě plakalo a nikdo je neutišil. Přitiskla drahokamy osázené špičky pouzder na prsty ke stehnům, aby si ty zatracené věcičky lépe usadila na prstech. Pak přesunula váhu dopředu, na polštářky bosých chodidel.

Hathi věděla, co to znamená. Pobaveně zakmitala svými růžovými kropenatými ušima a pohnula se kupředu. Jako kdyby se sama spontánně rozhodla to učinit. Cestou ke břehu se trochu přikrčila a zapružila zadníma nohama, aby udržela zadek na stejné úrovni. Mrithuri držela ozdobené ruce zdvižené a žehnající. Dobře si uvědomovala, že mnoho lidí si víc váží tohoto slona než svých lidských druhů.

Hathi vzkouzla do vody, ani to moc nevyšpláchno. Zvlnila hladinu jedi- ně v místech, kde se posvátný proud rozdělil okolo jejích stehen, pak kolem hrudi a nakonec kolem úst. Potěšeně se zubila, že ona a její stará kamarád- ka Mrithuri opět hrají ten trik na všechny ty důvěřivce okolo. Slonice vje- la do vody jako nějaká urozená dáma do mléčné koupele. Části jejího těla zcela zmizely pod hranicí vzduchu a hladiny. Bylo to, jako kdyby vešla na plochý povrch perleti. Kromě těch několika vlnek zůstala řeka nehybná jako zrcadlo. Vládlo naprosté bezvětří.

Mrithuri skrze chodidla přesně poznala chvíli, kdy nohy Hathi ztratily kontakt s hutným, bílým říčním nánosem a kdy začala plavat. Cítila podiv- né nadnášení – jako na palubě prámu. Hathi vlastně byla takový velký, vyhřátý prám, pod jehož štetinatou kůží však hrály pevné svaly.

Mrithuri znovu zatlačila prsty u nohou. Hathi zvedla chobot, zafrkala a úplně se ponořila. Celé to vypadalo jako nezávislé rozhodnutí slonice. Hedvábné postroje se vzdouvaly kolem zvířete, které se v mléčné řece skoro ztratilo z dohledu. Mrithuri však chodidly pořád cítila, jak se Hathi tiše směje. Zatím posvátná voda šplouchala přes sloní hřbet a tatáž posvátná řeka smývala zlatý prach z Mrithuriiných nohou. Taková malá oběť; obje- vil se třpytivý vír a zlatý prach byl pryč.

Řeka byla na povrchu teplá. A ona – ona, Mrithuri, ráni Sarathaj-tia – klouzala po její hladině jako na naolejovaných kolech. Nebo jako pták na nebi, nesený neviděným větrem.

Hathi zase zafrkala, přičemž zvedla chobot ještě víc. Voda dosahovala stále výš. Věřila okolo Mrithuriiných lýtek a kolen, třepotala s vlhkým hed- vábím Mrithuriiny spodničky mezi jejími stehny. To, že z ní nespadla, bylo v podstatě důkazem dobré práce krajkářů.

Jak se ráni potápěla hlouběji, byla voda stále studenější. Teplu nedoká- zalo proniknout hluboko pod hladinu. A hlubší proudy také připomína- ly, že Sarathaj má svůj pramen vysoko ve sněhu poblíž rasanského letního

hlavního města Carefetu. Tam měli rasanští čarodějové svou slavnou citadelu.

Mrithuri cítila potřebu schoulit se před zimou. Musela však udržet dojem, což byla nepříjemná povinnost ráni. Alespoň jí třeba díky chladu povolí bolest hlavy a kloubů, kterou prodělávala kvůli pústu.

Něco ji polechtalo a zaštípalo na kůži. Asi věděla co. Přikrčila se, ponořila ruce pod hladinu a – kvůli neohrabaným pouzdrům na prsty – zahákl se za jednu z rukojetí výstroje na Hathiině krku. Voda teď dosahovala Mrithuri až k hrudníku. Slonice sice postupovala pozvolna, ale i tak se kolem ráni vířily bahnitě vlnky. Bedlivě se držela, protože kdyby nyní spadla, představovalo by to neblahé znamení. Stejně bedlivě pak zachovávala netečný výraz a hlavu s pracným účesem držela nad proudem.

Celé srdce i plíce jí jako by vibrovaly dunivým, neslyšným křikem. Píseň slepého delfína zněla ozvěnou ve všech dutých částech jejího těla. Viděla jen jednoho delfína, ale cítila jich plno. Jejich hlasy se chvěly v nervech Mrithuriiných zubů i maličkých kostí, o nichž anatomové jako Ata Akimah vyprávěli, že leží hluboko v lidském uchu.

Podél okrajů Matky, v místech, kde proud zpomaloval a břehy se svažovaly, rostly posvátné lotosy. Byla jich záplava a hrály mnoha barvami. Působily vznešeně a jemně.

Hathi zareagovala na přesun Mrithuriiny váhy i na skrčení jejích prstů u nohou. Namířila zpět ke břehu, daleko od místa vnoření, kde se v lehkém proudu houपालy posvátné lotosy. Tam byla řeka příliš široká a hluboká, takže slonice nemohla pospíchat. Lodě jí nechaly cestičku a ona se jí držela. Chobot měla zdvižený, jako kdyby si uvědomovala potřebu dobře se předvést. Stejně tomu vždy bylo i u Mrithuri.

Hathi ji odnesla pryč od černého lotosu, jenž byl oddělený od těch ostatních. Alespoň tato malá úleva. Avšak onomu karmínově červenému mezi všemi těmi bledě pastelovými odstíny a slunnou žlutou a oranžovou,

tomu se vyhnout nedalo. Červený lotos vyrostl na posvátném břehu spolu s ostatními. A to se nestalo, co Mrithuri pamatovala. Věděla, že to má různé významy. Viděla jej až odsud. Jeho barva ostře vyvstávala oproti těm modravým, broskvovým, slonovinovým a bílým.

Zaslechla rozruch. Její lidé, kteří krvavý květ dosud nezahlédli, si ho nyní všimli. Okvětní plátky, široké jako servírovací talíře, se zvedaly a opět klesaly s každým vzdušným vlněním řeky. Lidé nemluví, ale zato se vrtěli a vzdychali. Možná by i křičeli, kdyby ovšem také vítr nezadržoval dech. *Červený. Červený lotos!*

Už jen to, že rozkvetl, bylo varováním a zlým znamením. Kdyby ho Hathi zvolila...

Mrithuri přenesla váhu, aby Hathi odtlačila od toho jediného šarlatového květu. Teoreticky by posvátný slon měl konat svou volbu bez velení ráni. Avšak Mrithuri byla upřímná, aspoň sama k sobě, když ne ke svým lidem. Vykonávala tuto roli proto, že byla vnučkou svého dědečka, nikoli ráni se svými vlastními právy. A se slonicí byla propojená takovým způsobem, že svoje mínění ani *nemohla* před Hathi zatajit.

Poprvé za celou dobu jejich svazku však slonice zřejmě nerozuměla Mrithuriiným skrytým nápovědám. Hathi pořád dál plavala ke břehu s lotosy. Mrithuri přihlížela a cítila bezmoc a mrazení, zatímco slonice neochvějně usilovala o další postup. Pak zatáhla za stonek onoho jediného šarlatového květu, bujně rostoucího z bahna.

Mrithuri se zhoupal žaludek a z lodí a z břehu zazněl křik. Lidé totiž celé hodiny zdržovali hovor a panovalo posvátné ticho. To nyní skončilo. Zatím ani nevěděli, zda křičí radostí, nebo smutkem. Emoce, kterou cítili, pro ně nebyla přesně vymezená do chvíle, než dvorní astronomka určí osudové znamení. Křičeli hodně prostě proto, že už ani o chvíli dříve nemohli snášet ticho. Křičeli úlevou, že si mohou zakřičet. To bylo všechno.

Mrithuri se nevědomky posadila na paty. Tentokrát Hathi ucítila její pohyb a vzala ho na vědomí. Zanechala pochodu vpřed a vznášela se ve vodě. Přitom se jemně pohybovala, aby zůstala stát na jednom místě. Rozpustile mávala šarlatovou květinou na konci svého chobotu dopředu a dozadu, až z dlouhého stonku stříkala voda a bahno do davu lidí.

Rání už zřejmě seděla nehybně příliš dlouho, poněvadž Hathi se otočila, z vlastní vůle se zapřela a přeplavala malou vzdálenost k oblázkovému nájezdu. Potom začala zvolna vystupovat z vody. Ten pohyb přiměl Mrithuri k přemýšlení.

Jsi přece rání, Mrithuri. Chovej se podle toho.

Sebrala se, a když se Hathi vynořila z vody a tekla z ní bahnitá voda i vápenné mléko, postavila se a roztáhla doširoka paže. Smazala šok z obličej a povedlo se jí – či v to alespoň doufala – nasadit masku královské neřečnosti. Hathi mezitím došla až na břeh. Stále přitom vesele mávala šarlatovým lotosem.

Královská astronomka vystoupila vpřed a natáhla ruku, že lotos přijme. Jenže Hathi ji jím škádlila, držela ho moc vysoko. Ata Akimah nebyla hloupá, a proto své gesto hned převedla, aby to vypadalo, jako že lidem jednou zdviženou rukou žehná.

Dej jí to, ty šašku jeden, myslela si Mrithuri rozzuřeně. Hathi se umoudřila a položila lotos do rukou Aty Akimah.

„Červený lotos!“ pronesla, čímž získávala čas. „Má rání, skutečně mocné znamení! Neboť jeho barva věští krev.“

Davem zaznělo mumlání. Mrithuri svésila paže a dál se soustředila na Atu Akimah. Čarodějka sehnula hlavu a prohlížela lotos. Opatrně přebírala okvětní plátky a zkoumala tyčinky a pestíky. Mrithuri zatnula čelisti, aby jí nedrkotaly zuby. Na vlhkém těle jí naskočila husí kůže. Světlo Nebeské řeky bylo oslnivé, avšak přesto večer studil.

Oči obou žen se setkaly, oči královny-kněžky a oči čarodějky-lékařky. Ani jedna si netroufla zamračit se.

Dej se do čarování, Akimah, pomyslela si Mrithuri. To poslední, co nyní potřebujeme, je nějaké děsivé proroctví na nadcházející rok. Ještě k tomu Mahádídža přerušil obřad, to mou vládu moc neposílí.

Ata Akimah měla sice cizí jméno, které znělo hodně mužsky, a vzdělávala se v cizině, ale v Mrithuriině zemi žila už dlouho. Věděla toho celkem dost a Mrithuri jí věřila.

Akimah přimhouřila oči a otočila se tak, že byla zády k Hathi a obličejem ke shromážděnému zástupu. „Lotos, jenž vyroste u paláce Sarathaj-tia, je důvodem, proč je palác právě tady,“ řekla. „Tento lotos zde kvetl už předtím, než Alchymistický císař sjednotil království Sarathaj a Sahalaj v jednu Říši. Přesně tenhle lotos, tato rostlina, z níž získáváme naše proroctví. Z jeho posvátných kořenů, stonků a kořenů máme jídlo. Z jeho posvátných tyčinek vaříme čaj. Protože tento lotos je věčný, nehynoucí.“

Dnes se říká, že dřív tato květina kvetla bíle. Kvetla, když kvetly všechny lotosy. Jenže Alchymistický císař sem přišel, posadil se zde na břeh a uviděl ho – kvetoucí v jeho čistotě, zvedající se z bahna. Říkají nám, že odvaha lotosu se dotkla Alchymistického císaře a on se na oplátku dotkl lotosu. A onen dotyk Alchymistického císaře způsobil to, že lotos kvete každý rok a nabízí nám proroctví.“

Znovu kvítkem, rudým jako krev ze srdce, zamávala. Bahnitá voda jí kapala přes ebenově černé prsty.

„Tenhle posvátný květ vypučel z bahna. Vyrosl z bahna. Získával svou krásu z bahna, až potom vyplaval na hladinu a vynořil se na řadrech pozemské řeky, ve světle Nebeské řeky, aby jej všichni viděli. Ten posvátný květ na prsou Matky řeky odráží posvátné hvězdy, které kvetou zas na prsou nebeské řeky a osvětlují naše noci dole.“

A nyní nám nabízí záblesk šťastné budoucnosti!

Krev může přicházet při zrození stejně jako ve smrti,“ odříkávala Ata Akimah monotónním tónem s obdivuhodnou nosností. „Tady, v hloubi květu, jsou stopy zlata. To je spíše předzvěstí bohatství než konfliktu. Matka promluvila! V příštím roce předvídá proroctví manželství a dědice pro naši milovanou rání!“

Ach, díky za to, stará přítelkyně, pomyslela si Mrithuri.

Ata Akimah zdvihla květ v obou dlaních, jako kdyby ho nabízela hvězdné řece nahoře. Hathi zatroubila, jako by chtěla říct: *nevádí, když to udělám.* Natáhla se, sebrala znamení ze zvednutých rukou kněžky a šoupla je do své ohromné tlamy, kde květ během několika kousnutí zcela zmizel.

Mrithuri zachovala netečný výraz, zatímco slonice se dala do líného pochodu po cestičce. *Rychleji,* pobízela ji rání v duchu.

Čekal na ni obsah zdobené santalové skříňky. *A obráceně,* pomyslela si a potlačila úsměv.

* * *

Hathi odvedli ke koupeli a ke snídani, načež řeholnice za děrovanými zdmi svým zpěvem přilákaly Mrithuri zpět do jejích komnat. Už se třásla zimou. Její služky z ní stahovaly nasáklé spodničky a halenu a posvátná bahnitá říční voda přitom odkapávala na vykachličkovaný úsek podlahy. V soukromé lázni rání již čekala horká voda – Ata Akimah dávno dohlédla na instalaci moderního vodovodu. Bylo tu i hypokaustum a kotle, pod nimiž se stále přikládalo a ony vřely. Byl to skutečně velký luxus. Ženy, náležející k rání, ji tak mohly ihned vykoupat, aby se zahřála.

Normálně by si to dopřála. Jenomže když stoupala po schodech, rozprostřela už se na obloze mračna, a jakmile došla do svých pokojů a ženy jí stahovaly z prstů pouzdra, začal se k zemi snášet drobný déšť. V dále stále hlasitěji burácelo hřmění. Půst řeky i půst rání skončily.

Vtom se před Mrithuri zjevila Javašuri s děrovaným slonovinovým talířem, naloženým malými pamlsky. Mrithuri ucítila vůni kardamomu, kurkumy, šafránu a kmínu a její žaludek zakručel jako ozvěna vzdálených hromů. Avšak Mrithuri ztrácela trpělivost. Rozrušilo ji proroctví červeného lotosu, třásla se, naskočila jí husí kůže. Pořád ještě tu stála nahá, kromě deky, která jí halila prsa a ramena. Půst nijak nezměnil její popudlivost – nedočkavě gesty rukou Javašuri zahнала.

„Přines mi radši tu zpropadenou skříňku,“ řekla. A Čeri pro ni hned pelášila, až v tom vzrušení zapomněla kulhat.

Javašuri odložila jídlo a slavnostně vzala do obou rukou misku lotosového čaje. Stoupala z něj pára, ale Mrithuri ho odmítla také. „Nechci to,“ řekla. „Víš přece, co teď potřebuju.“

Podrážděně si třela podobiznu posvátného hada, vytetovanou na paži.

„Za chvílku to bude, Vaše Blahorodí,“ pronesla Javašuri unaveně. „Ale je vám zima a nic jste nejedla. Čaj vás zahřeje, Vaše Blahorodí.“

Mrithuri odvrátila zrak a trochu se zastyděla. Touha v ní však byla silnější než zima, mocnější než hlad. Její stará chůva Javašuri princeznin titul nikdy nepoužívala, jediné v případě, že jí něco vytýkala. A bylo tradicí ukončit posvátný půst tímto čajem, ochuceným tyčinkami, které sklidili právě z oněch posvátných lotosů.

Rání povzdechla a přijala tedy šálek. Úzkostlivě přitom pohlédla za Čeri. Kdyby vzala lék na lačný žaludek, ulevilo by se bolavé hlavě i kloubům rychleji. Ale čaj byl naštěstí čirý, neslazený a bez mléka, takže by neměl snížit účinek.

„Omlouvám se, Javašuri,“ řekla ráni. „Byl to vyčerpávající večer.“

Zatímco se škorpily, vychladl čaj natolik, že se dal pít. Mrithuri usrkla. Už to šlo.

Vypila šálek, ale našťavaně odmítla talíř s lahůdkami, který k ní Javašuri znovu pozvedla. Nechtěla sladkosti, nasáklé sirupem z růžové vody, ani

jemné pečivo, či knedlíčky tak maličké a křupavé, že by se na jejím jazyku rozpustily jako máslo. Netoužila po pochoutkách z hlemýžďů, osmažených na másle a česneku, které pak propíchlí a vrátili do ulit. A nechtěla ani drobné kuličky šafránové rýže a dojemně křehké kousičky masa.

Dá si lotosové stonky a krájené smažené oddenky, jak vyžadovala tradice. Ale nejdřív... ano, nejdřív.

Čeri byla tu, s velkou krabicí ze santalového dřeva v rukou. Zacházela s ní opatrně. Mrithuri doufala, že si pamatuje, jak jí nedávno vyčinila za ledabylost. Znovu by ji ovšem nekárala, kdyby nemusela. Ten jediný incident měl za následek celý týden, kdy ráni musela snášet útrpné povzdechy a kradmé, nabručené pohledy.

Připomněla si, že Čeri má přece jen za sebou nelehký příběh. A tolerance je přece pozhánáním Matky. Čeri teď položila krabici na nízký stůl a odstoupila. Mrithuri vděčně zapadla do vykládaného křesla s hranatými opěrkami, které stálo vedle stolu. Lak a zlato všude, ale lesk nepůsobil – bolest v hlavě pulzovala stále víc.

Natáhla se a pohladila ozdobné prořezávání na povrchu skříňky; její ženy se zatím vzdálily. Čeri se usmívala a Javašuri se mračila. Ostatní raději zůstaly nestranné a řeholnice zpívaly pořád dál.

Rání před sestrami neměla tajemství. Samy řeholnice totiž byly tajemstvím. Nikdy neopuštěly svůj klášter a také nikdy nemluvily s nikým mimo sídlo rání.

Mrithuri velmi zlehka odsunula víko. To, co přebývalo uvnitř, nemilovalo prudké pohyby, ostré světlo ani otřesy.

Nicméně nějakou odezvu její gesto mělo – ozvalo se slabé zasyčení.

Rání čekala a pak pozvolna sáhla dovnitř. Konala plynulé pohyby a udržovala klidný pohled. Stále ještě ji rozechvívala zima a musela zatínat zuby, aby nedrkotaly, ale nedovolila, aby to nějak ovlivnilo obratnost jejích rukou.

Ucítila křivku pevného svalu, chladné, kožnaté tělo. Zatřepotání pátravého jazýčka. Jemně spočinula prsty okolo těla obyvatele skříňky, až jej celého obemkla. Přešla špičkami prstů po šupinách nesprávným způsobem, takže ucítila jejich škrábavé, nadýchané konečky. Pak už dávala pozor, aby se jich dotýkala pouze zlehka. Cítila silné svaly na lebce, měkké líce.

Pak otevřela víko úplně a hada uvnitř pevně stiskla. Jakmile ho zvedla z jeho pohodlného doupěte, dvorní dámy se odvrátily. Kromě Čeri.

Had byl asi tak dlouhý jako její paže, ale v těle silnější. Barvu měl mechově zelenou, výraznou, avšak neostrou. Na dlouhém hřbetě se táhly drobné dokonalé vzory, které připomínaly číslice z kaligrafie nějakého složitého, nerozluštitelného jazyka. Oči hada neměly víčka a leskly se jako nefrit, černý jazyk se míhal a prověřoval.

„Vítej, drahocenný,“ cukrovala Mrithuri s hadem, přičemž ho dost pevně držela za festovními čelistmi. Had zkoušel její stisk, avšak ona nepovolila. Masivní hadí tělo bylo totiž neuvěřitelně silné a těžké. A povrch těla pokrývala ta nejjemnější kůže.

Najednou se dveře do její soukromé komnaty odsunuly na lištách ke straně.

Rání hada nepustila. Odtáhla jeho tvář od své a zvedla bradu. Hleděla na Atu Akimah.

Čarodějka z Aezinu za sebou dveře opět zasunula, aniž by se na ně ohlédla. Mezitím se převlékla z předchozího oděvu do topu z bílého lnu a bílých lněných kalhot. Na tom spočívalo rozepnuté černé roucho, které se vleklo po podlaze za jejím konopnými sandály s červenými uzlíky. Povzdechla a založila na prsou ruce v širokých rukávech. Náramky jí zachrastily; některé se leskly, jiné byly z kostí, žlutobílé.

„Není dobré stávat se příliš závislou na tom jedu poustevníků, Vaše Blahorodí,“ řekla čarodějka.

Had jako by najednou ztěžkl. Mrithuri nechala hmotu jeho těla klesnout na klín a dál hlídala pouze hlavu.

„Je na mně závislá stejně jako já na ní,“ odpověděla.

Odhrnula ze sebe deku a přiložila si jedové zuby hada k levé straně hrudi, těsně nad malou křivku svých ňader a vedle rozeklané řady mnoha stroupků, vršících se na vrstvách maličkých bílých jizev. Had byl vyvedený z rovnováhy – možná hlukem a diskuzí, anebo jej studily Mrithuriiny ruce. Ale byl spokojený, proto ráni vyhověl. Tvrdě a hluboko se zakousl. Mrithuri pocítila ostrou bodavou bolest, po níž se jí tělem začalo šířit pálení. Cítila, jak se čelisti hada vzpírají jejím prstům. Když to přestalo, hned zvíře odtáhla.

Na zavřených čelistech hada se tvořily bublinky krve a jeho studeným tělem proudilo teplo. Nakrmil se a teď bude líný. Rání ho chvíli chovala v náručí, přičemž stále hlídala jeho těžkou trojúhelníkovou hlavu.

Opřela se ve svém hranatém nepohodlném křesle a poddala se pálení. Plazilo se skrze ni od místa, kde byla jizva. Pomalé, bolestné teplo, které vytahovalo zimu z jejího těla mnohem účinněji než čaj. Jak se uvolnila, stekl jí po prsou klikatý pramínek krve. Bolesti kloubů polevovaly a tepání v hlavě začalo ustupovat. Zavřela oči a užívala si jasnost, sílu a pocit pohody, jenž přišel potom.

Když se všechno usadilo, otevřela Mrithuri znovu oči. Něžně vrátila nasyceného hada zpátky do jeho nory vedle jeho sester. Zavřela víko, ujistila se, zda přívod vzduchu zůstal neporušený, a mávla na Čeri nedbalým, ale mnohem uvolněnějším gestem než prve. Dívka odnášela hada pryč a její dlouhé hnědočerné kudrny se při chůzi lehce houपालy. Mrithuri se s povzdechem rozhlédla. Co Javašuri provedla s tou ztracenou snídání?

Ach, támhle je i s ní. Mezitím ji spolu se zbylým čajem položila na trochu větší stůl na druhé straně salónu a teď přisouvala druhé křeslo.

Mrithuri vstala. Končetiny měla lehké a plné energie. Ano, teď už si mohla dát snídání. „Zjistila jsi, co ten prokletý Mahádídža vlastně chtěl?“

„Ne. Ale není to nic dobrého, tím jsem si jistá,“ odpověděla Ata Akimah a zkoumavě obrátila pohled k holým zahradám za okny. „Ten tvůj bratranec Anurádža je ale lasice.“

Mrithuri sklopila zrak a jaksi cudně šklubla dekou sobě. „Lasice jsou užitečné. Drží pod kontrolou krysy a kobry.“

Akimah si odfrkla. Znělo to skoro jako smích. Mrithuri neznala příliš dobře Aezin, tudíž nemohla odhadnout, zda jde o kulturní anebo osobní rys. Pravda byla, že díky napětí mezi bratrancem Anurádžou v jeho jižním království Sarathaj-lae a bratrancem Himadrou v jeho severním království Čandranátu byla Mrithuri a její malý fliček země v bezpečí. A dokud si bude s oběma pohrávat a nevezme si žádného, bude mít skvělou naději na udržení nezávislosti svého kouta téhle rozdrolené říše.

„Posaď se a najez se se mnou,“ pokynula čarodějka a její náramky přitom zazvonily. „Každý rozhovor je lepší u snídaně.“

Mrithuri si sedla. Pomyslela na rovnováhu mezi dvěma původci strachu a cosi jí to připomnělo. „O tvé staré mistryni stále ani slovo?“

Čarodějka, která si právě nabírala mangové pyré na misku s rýží, vzhledla a zamračila se. „Spíš než ‚mistryni‘ bych řekla ‚rádkyni‘. Byli jsme každá z jiné školy a já svůj výcvik získala na univerzitě.“

„Jednou mi musíš vysvětlit, jaký je vlastně rozdíl mezi čarodějnictvím Aezinu a Messalinu.“

„Rychlejší bude objasnit společné rysy,“ usmála se Ata Akimah. „My – čili moje škola – jsme léčitelé, architekti, geomanti. Stavíme a opravujeme. Čarodějové z Messalinu také staví některé věci, avšak to, co staví, jsou roboti. Taky oživují mrtvé, předvídají budoucnost... rozhodně to vůbec není to samé.“ Pohrdavě mávla zápěstím, přičemž náramky opět zařinčely. „Ty jsi doufala, že přijde i ona?“

„Doufala jsem, že aspoň pošle pomoc,“ přiznala Mrithuri. „Nebo nějaký vzkaz. Něco, co nám pomůže. Koneckonců, její pověst ji předchází

po celém světě. Možná by věděla něco, co by nám poskytlo výhodu nad sousedy. Nečekala jsem, že přijde přímo ona *sama*. Víím, že čarodějové z Messalinu ho neradi *opouští*.“

Mrithuri sklopila zrak a posunula na svém talíři kousek pečené ryby. Nic nevypadalo chutně.

„Buď trpělivá,“ radila Ata Akimah. „Já předpovídám, že až dorazí její posel, budeš pořád mít království a stále budeš rání. Červený lotos, nebo ne. Vaše Blahorodí.“

Mrithuri opřela čelo o dlaň. „Z tvých úst k uším Matky, Akimah.“